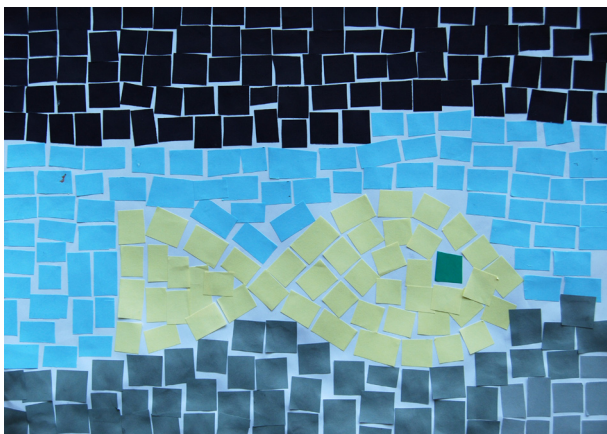

Glasiło OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

junij 2009

GOLEMI ZARBEK

Bližajo se poletne počitnice. Verjamemo, da na šoli ni učenca, ki ne bi bil že z eno nogo na morju. Vendar pouk še zmeraj traja, ocene še niso zaključene. Šolsko leto 2008/2009 je bilo polno presenečenj. Spomnimo se samo tega, da smo dobili nov prizidek šole. Zdi se, kot da je bilo to pred tednom dni ali pa kar včeraj. Le še nekaj dni pouka je pred nami, potem pa veselo na počitnice. Preden pa se poslovimo, pa pogledjmo, kaj smo delali v preteklih mesecih.

Pred vami je druga številka glasila Šolski žarek, v kateri so objavljeni prispevki učencev razredne in predmetne stopnje. Naše glasilo je le delček mozaika vašega dela.

V uredniškem odboru smo sodelovale same devetošolke in to je naše zadnje glasilo. Vsem učencem in učiteljem želimo prijetno branje in lepe ter brezskrbne počitnice.

*Sara Bračić, Tjaša Fišer-Emerib, Klavdija Kauran, Maja Komperšak, Aleksandra Kranar, Anja Perko, Helena Zemljč
in mentorica Vlasta Kavran*

[Uvodnik]

Foto: Dani Sajtl

Foto: Dani Sajtl

Moji konji

Konji so živahne in prijazne živali. Lahko so veliki ali majhni. Majhnega konja imenujemo poni. Imajo kratko dlako, grivo in dolg žimast rep. Lahko so črne, bele, sive ali rjave barve. Konji jedo seno, oves ali pa se pasejo. Vodo pijejo iz čistega vedra. Sedaj jih imajo ljudje za hobi, nekoč pa so jih uporabljali za vleko vozov, oranje in druga dela.

Moj stric in boter imata konje. V prostem času zelo rada jaham. Vedno je zraven stric, ker sem sama še premajhna.

Nuša Najdenik, 2. r.

Muca

Moji mucij je ime Ciga. Stara je dve leti. Je črne barve z belo liso pod vratom. Ima zelene oči, ki se ponoči svetijo. Ciga se zelo rada igra in car-klja. Najraje je brikete in pije mleko. Spi na hlevu v senju, zato vedno lepo diši. Včasih pride tudi v hišo. Ko ulovi miško, jo prinese pokazat in se igra z njo. Sedaj ima štiri mladiče.

Jasmina Hobot, 2. r.

http://www.wallpaperbase.com/wallpapers/animals/cat/cat_6.jpg

Muca Pika

Moja muca Pika je bele in črne barve. Je živahna in se rada igra. Stara je eno leto. Uživa, ko jo božam po hrbtu. Vedno leži na senju. Ko pridem domov, se me zelo razveseli. Rada pije mleko in je mačje brikete.

Anja Krautič, 2. r.

Psička Kala

Moja psička Kala ima srednje dolgo dlako, ki je črne in rjave barve. Glavo ima okroglo, njen smrček pa je trikotne oblike. Ušesa ima rahlo povešena. Ima dolge in močne tačke. Kala je moja najljubša domača žival.

Vesna Ornik, 2. r.

Kužek Medo

Pri babici in dedku imajo psa. Ime mu je Medo. Je velik in rjave barve. Pogosto se kopa v mlaki. Je dober čuvaj. Ko babice in dedka ni doma, leži pred vrati. Rad ima otroke. Zelo se razveseli našega prihoda, še posebno, če mu prinesemo hrano. Njegov najboljši prijatelj je črni muc, s katerim se skupaj igrata.

Helena Šefer, 2. r.

Muca

Muca je zelo priljubljena domača žival. Hrani se s hrano, ki ji jo da gospodar, in s hrano, ki si jo najde sama. Ima zelo dobre oči in nos, da je sposobna loviti miši in podgane. Svoje ostre kremplje si brusi na trdih predmetih. V nevarnosti lahko spleza na drevo in se skrije. Zaradi svoje igrivosti se oddalji od hiše, zato marsikatera muca konča pod kolesi avtomobila.

Patricija Kotar, 2. r.

Suzana Knezar, 4. r.

Karin Najdenik, 3. r.

Pomlad se bliža

Bila je zima. Otroci so naredili lepega snežaka. Na glavi je imel lonec, v rokah metlo, za nos pa je imel korenček. A nekega dne je posijalo sonce in snežak se je stopil. Ptička je vse to ves čas opazovala z drevesa in je rekla: »Sedaj imam odlično priložnost, da si naredim lepo gnezdece.« Iz metle je pocukala slamo in jo lepo namestila v lonec. Čakala je in čakala in si zamislila, kako lepe ptičke bo imela. Tedaj je zagledala, da že ima jajčka v gnezdu. Ves čas je sedela na njih in jih grela. Drugo jutro so se iz jajčk izvalili lepi ptički in še danes nam prepevajo.

Sara Fras, 3. r.

Veveriček Čopko

Jaz sem veveriček Čopko. S težavo sem splezal na to staro duplo, ker je moja zadnja tačka manjša od drugih.

»Oj, oj, mama me kliče.«

»Čopko, skoči že!«

»Ne morem!«

Mama je prišla k meni in me nežno pobožala:
»Joj, Čopko, kaj je narobe s tvojo nogo?«

»No vidiš, sem ti rekel, da ne morem skočiti.«

Ko je mama odšla, sem razmišljal, zakaj sem drugačen od svojih bratov in sester. A znam deklarirati, peti, brati, računati in žvižgati.

Živa Waldbütter, 3. r.

Suzana Knezar, 4. r.

Lisica

Lisica se z rdečerjavo barvo dobro skriva na gozdnih tleh. Njeni zobje so ostri. Živali s podobnimi zobmi uvrščamo med zveri. Zelo dobro voja. Lisica si brlog izkoplje sama ali pa si prisvoji tujega.

Tristan Hudales, 3. r.

Moja mama

Moja mama je prijazna. Pomaga mi pri domačih nalogah, skuha kosilo, zjutraj me zbudi, odpelje me v šolo in pripravi večerjo. Moji mami je ime Tanja. Ima modro sive oči, kratke rjave lase in se rada lepo oblači. Moja mama hodi v službo v Lenart. Zaposlena je v Sparu. Želim ji, da bi dolgo živela na tem svetu.

Tjaša Gamser, 3. r.

Naša družina

V naši družini smo štirje člani. Mami je ime Andreja. Po poklicu je ekonomistka. Zaposlena je v Mercatorju. Oči Zdravko je steklar in dela v tovarni. Imam tudi sestro Niko. Obiskuje vrtec in je

Sara Fras, 3. r.

stara pet let. Meni je ime Lucija. Imam devet let in obiskujem tretji razred. Doma imam še psičko Kiti.

Lucija Ornik, 3. r.

Opis slike

Na sliki so trije zvončki. Sneg je pred kratkim skopnel. Zvončki so se že razcveteli. Rastejo v gozdu. So snežno bele barve. Okrog njih skaklja majhna žabica. Je zelene barve in je zelo majhna. Na tleh je zeleno listje. V gozdu je zelo lepo, ker je pomlad.

Laura Gragar, 3. r.

Moja mama

Ko sem skupaj z mamo, se imam super, ker se zabavam. Ko pa mi reče, da moram pospraviti sobo, bi se najraje pogreznila v zemljo. Moja mama se zna pošaliti, zna pa biti tudi stroga. Najboljše je, ko skupaj delava nalogo. Ko smo šli na morje, sva skupaj plavalili. V trgovini za spominke sem ji kupila zapestnico.

Pri moji mami mi je všeč to, da je vesela. Ni pa mi všeč to, ko me skrega. Velikokrat mi poma-

Živa Waldhütter, 3. r.

Kristjan Reisman, 3. r.

ga pri učenju. Mama mi tudi pove, kakšno je bilo življenje včasih. Rada pospravlja, naredi kosilo in pomije posodo.

Mama je ena sama, zato ne reci, da je nimaš.

Tjaša Rojht, 4. r.

Naše mame

Za mojo mamo bi dala vse. Imam jo najraje na svetu. Zvečer me poboža, zjutraj s poljubom zbudi. Imam veliko želja in vse mi skuša uresničiti. Mama je največje bogastvo na svetu. Če je ne bi bilo, življenje ne bi šlo naprej.

Polona Kren, 4. r.

Dobro se počutim, ko me poboža po glavi.

Aljaž Krautič, 4. r.

Moja mama dobro kuha, je dobrega srca, ima me rada, hodi na zabave, se rada z mano igra, zjutraj me zbudi s poljubom.

Žan Zrnec, 4. r.

Dobro se počutim, ko me mama objame.

Tanja Nudl, 4. r.

Moja mama je dobra kot bonbonček. Če je ne bi bilo, potem ne vem, kaj bi bilo z menoj. Moja mama je moje največje bogastvo na svetu in mislim, da sem tudi jaz njeno.

Suzana Knezar, 4. r.

Mama je moj največji zaklad.

Karolina Klobasa, 4. r.

Mama, če te ne bi bilo,
bi na svetu bilo hudo.
Ob tebi in s teboj zares je lepo,
naj vedno ostane tako.

Tjaša Leš, 4. r.

Moja mama je stara 35 let. Po poklicu je vzgojiteljica in dela v vrtcu. Mama je dobra po srcu in duši. Ima nežne roke. Včasih me skrega. Ko sva z mamo sama doma, sem na računalniku, gledam televizijo ali se z njo pogovarjam, vendar se to zgodi zelo malokrat. Če česa nočem narediti, pride do spora. Vendar je moja mama zlato, ki ga nikomur ne dam. Moja mama je zelo lepa, imam jo zelo, zelo rad. Moja mama je kakor sonce. Vedno jo bom imel rad in nikoli je ne bom pozabil.

Matic Repa, 4. r.

Larisa Knezar, 3. r.

Moji mami je ime Polonca. Stara je 32 let. Je zelo prijazna, radodarna. Kupi mi, kar si zaželim. Kadar sem pridna in kadar dobim dobro oceno, me pohvali. Rada se lepo oblači. Ne liči se rada. Je zelo lepa, je dobrega srca in prijazna. Rada telovadi in se igra z menoj. Pomaga mi pri domači nalogi. Po poklicu je frizerka in trgovka. Všeč mi je, da mi vedno, ko gre v trgovino, nekaj kupi. Všeč mi je tudi, da me pocrklja. Ko grem spat, mi vedno da poljub. Z mamó se veliko pogovarjava. Mama, imam te rada. Ko sem v šoli, mi včasih pospravi sobo. Včasih ji pomagam skuhati kosilo in spečem kakšno pecivo. Takrat me mama pohvali. Rekla mi je, da smo s sestro in očetom njeno največje bogastvo na svetu.

Barbara Gragar, 4. r.

Mojca Črnčec, 6. r.

Velika noč

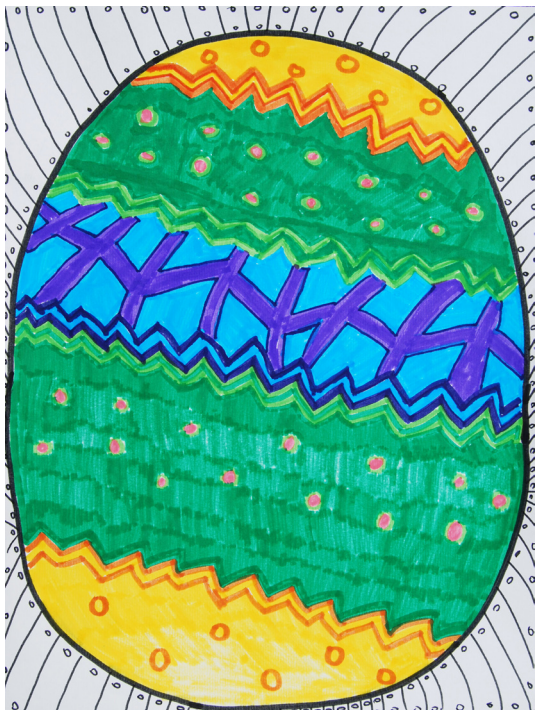
Veselila sem se velikonočnih praznikov. Počela sem veliko zabavnih stvari. Zabavali smo se z jajci, tako da smo jih skrivali, drugi pa so jih iskali.

Za veliko noč je značilen štiridesetdnevni post, ki traja od pepelnice do velike noči in tudi to, da barvamo jajca ter nesemo kruh, klobase, hren in jajca k žegnu.

Obiskali smo prijatelje, bratrance in sestrične. Tudi nas so obiskali bratrance in sestrične, tete in strica. Darila so bila zelo, zelo velika.

Všeč mi je bilo, ko smo nabrali enajst pisank, na to sem zelo ponosna. Všeč pa mi ni bilo, ker so moje sestrične tako hitro odšle. Velikonočni prazniki so zelo hitro minili.

Pija Grab, 4. r.

Eva Ornik, 6. r.

Eva Ornik, 6. r.

Velikonočni prazniki

Komaj sem čakala na velikonočne počitnice. In tako so že prišle. S prijatelji smo se igrali skrivalnice, se lovili in vozili s kolesom. Barvali smo jajca in nato tudi nesli k žegnu. Obiskali smo sorodnike. Za darilo smo prinesli čokoladna jajčka, čokolade in tudi kaj drugega. Značilno za ta praznik je, da barvamo jajca in pospravljamo stanovanje.

Všeč mi je bilo, kaj vse sem doživela. Ni mi pa všeč to, da niso prišli na obisk bratrance in jih pogrešam.

Tadeja Grabušnik, 4. r.

Smrdljiva pravljica

V pravljicah dobro vedno premaga slabo. Kdo si potemtako ne bi želel živeti kot v pravljici? Ljudje živimo na Zemlji. Pa na njej življenje res zveni kot pravljica?

Podnebje na našem planetu se spreminja. Zaradi našega potratnega načina življenja se ozračje segreva. Se spomniš, kakšna je bila zadnja zima? Topla – brez snega.

Topijo se ledeniki v gorah in ledeni pokrovi na tečajih. Na Arktiki se v enem letu stali površina ledu, ki je enaka trikratni površini Slovenije. Stokovnjaki napovedujejo dvig gladine svetovnih morij tudi do enega metra. Si predstavljaš, da bi se morali otroci v Piranu v šolo voziti s čolni?

Začeli so pihati drugačni vetrovi, padavine padajo v doslej neznanem zaporedju. Suše, poplave, neurja, vročinski ali mrzli vali so vedno pogostejši.

V naši pravljici vedno bolj smrdi in slabo premaguje dobro, kajne? Če hočemo srečen konec, moraš tudi ti takoj zavihati rokave. Hodi peš ali se vozi s kolesom. Sicer pa uporablaj javni prevoz. Ko boš s starši kupoval žarnice, izberite varčne. Papir popiši na obeh straneh in ga vrzi v zaboj za reciklažo. Ugašaj luči, računalnike in ostale naprave, v kolikor jih ne uporabljaš oziroma potrebuješ!

S temi majhnimi koraki bo tudi v naši pravljici dobro spet premagalo slabo.

Pravljica, povzeta z interneta.

Nadaljevanje pravljice

Zemlja se je začela spreminjati. Dež je padal vsake pol ure, naslednje pol ure pa je bilo že vroče. Vse so prekrivale smeti. Začela se je bližati črni luknji.

Predsedniki so se spomnili, da bi bilo potrebno nekaj narediti. Po dolgem razmisleku so sklenili, da vse smeti odpeljejo v vesolje, daleč v stran. Za to so morali žrtvovati veliko astronautov. Čez teden dni so že začeli odštovati: 10, 9, 8, 7, ... 2, 1, 0. Raketa je odpeljala. Sorodniki astronautov so jokali. Solze so shranjevali v posode. Te so kasneje pili, saj ni bilo pitne vode. Zemlja je bila nato nekoliko čistejša, toda umazano je bilo vesolje. Ker je črna luknja posrkala večino vesolja, je bila že zelo blizu Zemlje. Čez sto let je posrkala Zemljo in vsega je bilo konec. Vesolje je izginilo. Kakor je nastalo, tako je tudi odšlo.

Če se bo to zgodilo, bo to velika sramota za nas, saj bomo uničili naš edini planet in mogoče tudi celo vesolje.

Vesna Zemljič, 5. b

Polona Kren, 4. r.

Če hočeš, da zmaga dobro, nam pomagaj. Zemlja propada, zato potrebujemo pomoč. Velika mesta zelo onesnažujejo zrak in vodo. Tovarne brez čistilne naprave so največji onesnaževalci.

Kaj lahko jaz naredim? Ugašam lahko luči, aparate, ki jih ne potrebujem, zapiram vodo, se vozim v šolo s šolskim avtobusom ali hodim peš, saj je promet velik onesnaževalec zraka.

Timotej Kranar, 5. b

Materi Zemlji je bilo vsak dan bolj vroče, zato so se stalili ledeniki v gorah in ledeni pokrovi na Antarktiki. Velika ledena plošča je potovala po vodi in delala do sto metrov visoke valove. Valovi so potapljali ladje, ki so kot igrače izginjale v vodi.

Nina Terbuc, 5. a

Na obalah so morski valovi kakor za šalo podirali mesta. Morje ni bilo več morje, ampak se je pomešalo z nafto, ki je vrela iz vrtin. Znanstveniki so izračunali, da se bo ledena plošča ustavila na Hrvaškem. Izumrlo je življenje v vodi. Mati Zemlja je poklicala vodnega velikana, ki je vso vodo spil in jo zaradi nadnaravnih sposobnosti prečistil.

Od tistega dne so ljudje začeli paziti na naravo in podnebje. Znanstveniki so izdelali avto na ogljikov dioksid.

Urban Škrlec, 5. b

Da bi dobro premagalo slabo, bi moral vsak narediti nekaj za naš planet. Na kmetijah bi morali uporabljati manj strupov, več bi moralo biti čistilnih naprav. V mestih bi morali prepovedati avto-

mobile in uporabljati javni prevoz ali kolesa. Smeti bi morali reciklirati. Jaz pa bom delala domačo nalogo podnevi, da bom prihranila več elektrike. Za sabo bom ugašala računalnik, televizijo in radio.

Nadja Jager, 5. b

Plastenka

Sem plastenka. V meni je natočena kokakola. Nekega dne me je za 0,70 € iz avtomata kupil deček. Dal me je v torbo in odšel v učilnico.

Med odmorom me je odprl in polovico tekočine že spil. Po pouku je šel domov. S prijateljem sta se grdo vedla in metala moje prijateljice v jarek. Nato je deček še mene odvrigel v jarek. Zame je bil to višek. Čez tri leta sem še vedno ležala v jarku. Vsaj dolgčas mi ni bil, saj je tam ležalo precej mojih prijateljic. Nekega dne je na moje veliko začudenje prišel mož v rdeči uniformi z velikim napisom ČISTA NARAVA. Dal me je v vrečo in že naslednji dan so me reciklirali. Spet so me napolnili z okusno pijačo. Tokrat so vame natočili domači sok.

Sedaj spet stojim na polici in čakam na boljšega kupca, kot je bil tisti deček, ki me je odvrigel v jarek.

Anja Zorjan, 5. b

Srečanje s pisateljem Primožem Suhodolčanom

V petek, 3. aprila 2009, smo imeli kulturni dan, in sicer podelitev bralne značke. Na podelitev smo povabili Primoža Suhodolčana. On je otroški in mladinski pisatelj. Bil je zelo zabaven. Priporočeval nam je o svojih knjigah. Najbolj mi je bilo zanimivo to, ko je pripovedoval o svoji papigi. Zgodbe o njem in papigi so bile zelo smešne. Vsi

smo se smejali, prav tako tudi učitelji in ravnatelj. Pisatelj je bil z nami dve uri in čas je hitro minil. Škoda, da ni ostal dlje.

Želim si, da bi še večkrat prišli na šolo takšni pisatelji, kot je Primož Suhodolčan.

Andraž Pivec, 5. b

Bralna značka

V petek, 3. aprila 2009, je bila podelitev bralne značke. Letos je na našo šolo prišel Primož Suhodolčan. Najprej sem mislila, da je to en tečen pisatelj, a sem se zelo, zelo zmotila. Že ko je prišel, je naredil nekaj smešnega. Čigumi je dal pod mizo. Pripovedoval nam je smešne zgodbe. Zelo smešna je bila zgodba o papagaju. Skoraj smo umrli od smeha in bolel nas je trebuh. Na žalost je moral pi-

Primož Suhodolčan

satelj že prej oditi, ker je odšel na neko drugo šolo. Po odhodu Primoža Suhodolčana smo podelili priznanja in knjige pridnim bralcem. Po podelitvi smo imeli v razredu še pogovor o pisatelju. Potem se je ta zelo smešen dan končal.

Anja Zorjan, 5. b

Opis naravoslovnega dne

V torek, 7. aprila 2009, smo imeli naravoslovní dan z naslovom ZDRAVA PREHRANA.

Ko smo prišli v razred, smo na učiteljicini mizi zagledali polno živil. Ugotovili smo, da bomo kuhali. V razred sta prišli učiteljici in zobna asistentka. Mislili smo, da je zobna asistentka prišla pregledovati zobe, a na srečo je prišla predavati o zdravi prehrani. Nato smo naredili prehransko piramido. Po malici smo se razdelili v skupine. Vsaka je pripravila eno jed. Delali smo namaze, juho in štajersko gibanico.

Ko smo vse to naredili, smo vse poskusili. Bilo je zelo okusno.

Nadja Jager, 5. b

Moja mama

Moja mama je stara 39 let. Ime ji je Brigita. Sedaj trenutno nima službe in je doma. Tega sem zelo vesel, saj ima več časa zame. Tako mi lahko pomaga pri nalogah in učenju. Je zelo dobrega srca in vsakemu rada pomaga. Rada se lepo oblači in ima urejeno frizuro. Zelo rada kuha, pospravlja in ima veselje z rožami, ki krasijo našo hišo. Ni boljše mame, kot je moja, saj naju z očetom razvaja in ima rada. Za to dobroto sem ji zelo hvaležen. To ljubezen ji vračam tako, da jo ubogam, ji pomagam in se potrudim pri učenju. Tako ji bom v ponos, ko bom velik. Vedno jo bom imel rad.

Tilen Köpp, 5. b

Jurovski Dol, 22. 4. 2009

Spoštovani Jurovčani,

seznanjam vas s problematiko onesnaževanja narave na Zemlji. Začeli so pihati drugačni vetrovi in padavine padajo v neznanem zaporedju. Suše, poplave, neurja, vročinski ali mrzli vali so vedno pogostejši. Želim vam podati nekaj nasvetov.

Predlagam, da bi hodili več peš ali se vozili s kolesom, kupovali varčne žarnice, uporabljali manj detergentov za čiščenje prostorov in pranje oblačil. Ko se boste umivali, se ne kopajte, ampak prhajte, ker boste tako porabili manj vode in tako je bo ostalo več za naravo. Doma ločujte odpadke, tako da jih odlagate v posamezne škatle, ki ste jih naredili za papir, plastiko in steklo. Za zavijanje hrane ne uporabljajte papirja, ampak dajte hrano v tesno zaprte posode, tako boste porabili manj papirja in v naravi bo ostalo več dreves, ki so potrebna za kisik. Ko greste po nakupih v trgovino, vzemite s seboj svojo vrečo iz blaga ali košaro, da ne boste v trgovini kupovali plastične vrečke in jo kasneje odvrgli v smeti, kjer se bo razkrajala sto let in s tem uničevala naravo, predvsem podtalnico. Doma bi lahko s čistilnimi napravami odpadne vode prečistili. Ne pozabite ugašati luči in električnih naprav, ki jih ne potrebujete.

S takšnimi dobrimi in majhnimi koraki bi ljudje veliko pripomogli k čistosti Zemlje. Prosim vas, da zavihate rokave tudi vi in naša Zemlja bo ostala čista.

Lep pozdrav

Tomaž Korošec, 5. a

Snežak

Snežak prestrašen je,
snežinke tolažijo ga.
Temen mesec, hladen mraz,

v temi ga obdaja glas.
Ko snežinke se vrtijo,
že ga umirijo,
saj čuti, da osamljen ni.
Snežinke lepe grejo,
snežak pa ves napet
čaka na drobcen sneg.
A ko pride dan,
zvonček prikuka na plan
in sonček posije,
snežak se razlije.

Anja Lorber, 5. a

Suzana Knezar, 4. r.

Snežak v temi

Snežak v temi sam je bil,
osamljen, hladen.

V temni noči snežinke padajo,
smreke se zibljejo,
veje hreščijo.

V roki metlo je držal,
lonc na tleh je ležal,
korenje je bilo zgrizeno do tal.

Marko Škrlec, 5. a

Nina Terbuc, 5. a

Snežak v temi

V temi snežak je osamljen,
snežinke padajo,
sneg je povsod,
noč je hladna,
tema je zvezda.
Snežak je prestrašen,
prijatelj je mesec.

Nina Terbuc, 5. a

Figa v belem

Spet se v našem vrtu figa preoblači,
z dežjem se umiva,
z vodo se napaja.

A pomlad jo opazuje,
veter oprahuje,
da še komaj opazuje.

Opazuje!?! Le kaj opazuje?
Opazuje ptičke zlate,
ki prepevajo zate.

Prepevajo!?! Le kaj prepevajo?
Prepevajo pesmice
in zraven jedo prestice.

Anja Lorber, 5. a

Jablana v belem

Spet se v mojem vrtu
jablana preoblači,
dež jo umije,
veter počese.

Zlato sonce ji krilo šiva,
kakor svila bela
je spomladi čudovita.

Nina Terbuc, 5. a

Brata Levjesrčna – nadaljevanje zgodbe

Brata Levjesrčna sta padla v prepad in spet prišla v drugo deželo. Imenovala se je Nadgilima. Tam sta dobila novo večjo kmetijo, okoli katere sta imela belo ograjo, hiša pa je bila bele barve. Ko sta vstopila, sta naenkrat zagledala svojo mamo. Bila je v lepi bleščeči obleki. Vsi so se objeli. V kuhinji pa je že dišalo po potici.

Karel in Jonatan sta začela pripovedovati svoji mami. Tako dolgo sta pripovedovala, da je že nastal mrak. Vsak je odšel v svojo sobo. V Karlovi sobi je stala velika postelja za osem ljudi, ogledalo, miza, dva stola in zofa. V Jonatanovi sobi pa je bilo vse večje. Za večerjo so jedli potico. Nakar je vprašal Karel, kje je oče. Mama mu je odgovorila: »Še je doma, ampak pride.« Vsi skupaj so šli spat. Naslednji dan so si šli ogledat dolino, ki se je imenovala Jagodna dolina, v kateri je bilo polno jagod. Ko so jih šli nabirat, so srečali Matiasa. Seveda sta ga Jonatan in Karl objela ter ga povabila k sebi. Tako se je Matias preselil h Karlu in Jonatanu ter njuni mami.

Vsi so srečno živeli. Čez nekaj let pa se jim je pridružil še oče.

Katja Emeršič, 6. r.

Ko sta se Karel in Jonatan znašla v Nangilimi, sta ju res čakala Grim in Fjalar, njuna konja. Odločila sta se, da bosta poiskala Matijo in svojo hišo.

Obe hiši sta našla blizu velikega jezera, polnega rib. Po njem je ravno plul Matija s svojim čolnom in se razgledoval po okolici. Ko je zagledal Jonatana in Karla, je takoj privesljal k bregu in ju pozdravil. Šel je po svojega konja in jima pokazal Orvarjevo hišo, ki je stala nedaleč stran od jezera zraven gozda. Potem so lovili ribe, šli na lov in se pogovarjali. Imeli so tudi domače živali in polja,

tako da so vedno imeli kaj početi.

Življenje v Nangilimi je bilo veselo, tako da ni bilo časa za sovraštvo.

Doroteja Križan, 6. r.

Jurovski Dol, 4. 2. 2009

Draga brata Levjesrčna!

Prebrala sem knjigo in mi je bila zelo všeč. Rada bi vaju vprašala, zakaj sta se odločila, da bosta postala brata Levjesrčna.

V knjigi mi je bila všeč tudi deklica Zofija in vajini načrti, ki sta si jih skupaj izmislila. Najboljše se mi je zdelo to, ko se je kdo zlagal, da je gospod Matija njegov dedek. To mi je ostalo najbolj v spominu poleg tega, kar se je dogajalo na začetku, ko je Jonatan izvedel, da bo kmalu umrl in ko je v njihovi ulici zagorelo.

Lepo vaju pozdravlja.

Eva Ornik, 6. r.

Dvojčici

Nemški pisatelj Erich Kästner je avtor številnih mladinskih uspešnic in eden najvidnejših avtorjev za mladino v prejšnjem stoletju. Leta 1961 je bil celo med kandidati za Nobelovo nagrado. V svojih zgodbah je otroke postavil v enakovreden položaj z odraslimi. Še več, otroci postanejo junaki, ki znajo in lahko vplivajo na dogodke okrog sebe.

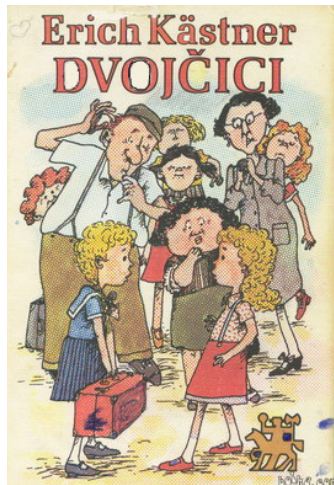
Zgodba o nenavadni usodi dveh deklic je nastala leta 1949 in takoj postala velika uspešnica, ki je bila že večkrat posneta na filmski trak. Dve deklici, ena živi samo z mamo, druga samo z očetom, nepričakovano odkrijeta veliko skrivnost, da sta sestri dvojčici, in skujeta genialen načrt. Poleg obleke in frizur zamenjata tudi življenji – tista, ki je bila z mamo, odide k očetu, in obratno. To sproži številne nepričakovane in duhovite zaplete v

življenju ločenih staršev, ki potrebujeta nekaj časa, da končno odkrijeta skrivnostno zamenjavo.

Sestri dvojčici jo staršem pošteno zagodeta in dasta jasno vedeti, da si je za otroke treba vzeti veliko časa in razumevanja.

Vedno aktualna tema odraščanja otrok ločenih staršev je v knjigi Dvojčici predstavljena brez olepševanja, vendar na duhovit in zabaven način. Z nakazanim srečnim koncem pa govori v prid dejstvu, da je mogoče z zreliimi in treznimi odločitvami staršev olajšati otroško trpljenje in otrokom kljub ločitvi omogočiti življenje z mamo in očetom.

Luka Verle, 6. r.

http://img.bolha.com/images/image/ab/32/_457ab5858e49.jpg

Knjiga Dvojčici govori o očetu in mami, ki sta se ločila. Vsak od njiju je vzel eno dvojčico. Nekega dne sta se dvojčici srečali in nista vedeli, da sta dvojčici. Nista se marali, bili pa sta si tako podobni, da so ju ljudje zamenjevali.

Nekega dne sta se morali fotografirati v šoli. Drugi dan pa sta postali prijateljici. Gospodična Ulrika je izvedela, da sta dvojčici. Oče in mati sta se sporazumela in potem so živeli skupaj.

Knjiga mi je bila zelo všeč. Pritegnila me je k branju, saj me je zanimalo, kaj se bo zgodilo potem.

Tadej Golob, 6. r.

Jurovski Dol, 4. 2. 2009

Dragi dvojčici!

Ko sem prebrala knjigo Dvojčici, mi je bila zelo všeč. Sploh pa zato, ker sta si bili tako podobni.

Vajina zgodba mi je bila zelo všeč. Upam, da se vama bo želja uresničila in bosta dobili brata dvojčka.

Lepo vaju pozdravljam in upam, da bodo drugi otroci tudi prebrali knjigo, ki govori o vaju, in se iz nje kaj naučili.

Urška Nudl, 6. r.

Jurovski Dol, 4. 2. 2009

Draga Luiza!

Prebral sem knjigo Dvojčici. Ta vloga ti zelo pristaja. Zanima me, kako je sedaj s tvojo družino. Ali ste srečni? Najboljšo vlogo sta imeli ti in tvoja sestra Lotica. Upam, da bo nastal še naslednji del knjige. Z veseljem ga bom prebral.

Lep pozdrav

Aleksej Gajser, 6. r.

P. S. Ta knjiga je navdušila tudi mojo mamo, ki mi je svetovala, naj jo preberem, in ni mi bilo žal.

Knjiga Dvojčici opisuje zgodbo o naših vrstnikih, o njihovih zvutih načrtih in njihovih starših, ki imajo premalo časa za svoje otroke.

Knjiga govori o dveh sestrah dvojčicah, Luizi in Lotici. Njuni starši so živeli ločeno. Luiza je živel pri mami, Lotica pa pri očetu. Spoznali sta se v dekliškem domu med počitnicami. Sprva nista vedeli, da sta sestri dvojčici. Ko pa sta ugotovili, sta sklenili, da se bosta zamenjali. Staršema sta se zamenjani deklici zdeli nenavadni, toda sprva nista ugotovila, zakaj. Prva je ugotovila mama. Ker

je deklica, ki je živila pri očetu, hudo zbolela, sta se mama in sestra odpravili k njej. Vsi so bili presrečni. Oče in mama sta se ponovno zbližala in se na željo deklic ponovno poročila.

Zgodba je napeta in zanimiva, kar mladega bralca zelo pritegne. Poučna pa je tudi za starše, ki so premalo časa s svojimi otroki in ne opazijo sprememb.

Aleksej Gajser, 6. r.

Jurovski Dol, 18. 2. 2009

Draga gospa Morel!

Pišem vam, ker sem prebrala zgodbo Ananas in ugotovila, da pretepetate vašega sina. Če je razlog ta, da vas spominja na njegovega očeta, naj vam povem, da otroci niso krivi za napake staršev. Zato vas prosim, da ga ne pretepetate več. Če pa ga tepete zato, ker je nekaj naredil, pa ga vseeno ne pretepetajte. Lahko ga drugače kaznujete, na primer naj pomiva posodo ali počisti stanovanje. Če ga boste še naprej pretepetali, vas bo samo zasovražil.

Lep pozdrav

Katja Emeršič, 6. r.

Jurovski Dol, 4. 2. 2009

Dragi Jonatan!

Tudi jaz sem prebral knjigo Brata Levjesrčna in mi je bila zelo všeč. Zelo si bil pogumen, ker si se branil proti Tengilu in dostikrat rešil svojega brata Karla Levjesrčnega. Vesel sem, da sem te spoznal, ker si velik as.

Upam, da sta brata vesela in srečna v Nangilimi.

Lepo se imejta.

Timi Ornik, 6. r.

Denis Verle, 7. r.

Jurovski Dol, 18. 2. 2009

Draga gospa Morel!

Prebrala sem zgodbo, ki me je zelo pretresla, zato bi vam rada povedala nekaj o vašem sinu. Moti me to, da pretepetate svojega sina. Če vas spominja na njegovega očeta, ga ni treba tepsti, ampak se lahko z njim lepo pogovorite. Lahko mu poveste kakšno zgodbo, saj drugega tako ali tako ne bi mogli početi, kajti v vašem kraju ni dovolj denarja, ker so družine bolj revne.

Upam, da ste se zamislili nad tem in tega ne boste več počeli.

Lep pozdrav

Eva Ornik, 6. r.

Jurovski Dol, 18. 2. 2009

Spoštovana gospa Morelova!

Imam eno vprašanje. Zakaj pretepate svojega sina? On ni kriv za to, če niste vi ljubili vašega moža. Če pa ga že morate kaznovati vsak dan, mu dajte drugačno kazen. Na primer to, da vam pomaga pri delu.

Zamislite se nad tem, da kaznujete svojega otroka.

Lep pozdrav

Urška Nudl, 6. r.

Jurovski Dol, 18. 2. 2009

Spoštovani gospod stražnik!

Zakaj vedno pretepate otroke, če naredijo kaj narobe? Lahko bi si omislili drugačno kazen, kot je na primer opravičilo. Kako bi se Vi počutili, če bi Vas kdo pretepel? Mislim, da ne bi smeli biti tako strogi do vseh otrok.

Lepo Vas pozdravljam.

Doroteja Križan, 6. r.

Jurovski Dol, 3. 6. 2009

Draga vrana!

Vem, da si žalostna, ker nimaš prijateljev, zato bi ti rada pomagala. Kadar postaneš žalostna, pojdi v gozd, poišči si razne plodove in listje ter se pozabavaj tako, da jih pobereš. Z njimi odleti na vejo, jih spusti in odleti na tla. Tam počakaj, da padejo na tla. Upam, da sem ti pomagala. Enkrat poskusi in mi odpiši. V pismu povej, če ti je igra všeč in če se počutiš boljše volje.

Lep pozdrav

Eva Ornik, 6. r.

Klemen Fras, 7. r.

Jurovski Dol, 18. 2. 2009

Spoštovani gospod stražnik!

Prebral sem zgodbo Ananas in se mi je zdela malo groba. Svetujem Vam, da bi Marija zaposlili, da bi čistil trg. Pa ne samo njega, ampak vse dečke. Tudi do Petra Lovrina ne bi smeli biti tako strogi.

Lep pozdrav

Aleksej Gajser, 6. r.

Vranji Dol, 3. 5. 2009

Draga vrana!

Ne bodi žalostna, ker si osamljena. Poišči si svoj prostor in kmalu boš našla družbo. Ne obupaj, kmalu se boš postavila na noge in se imela lepo.

Želim ti, da si čim prej poiščeš družbo, da boš srečna.

Lep pozdrav

Doroteja Križan, 6. r.

Vransko, 13. 5. 2009

Draga vrana!

Vrana, ne bodi žalostna, temveč srečna. Predlagam ti, da poletiš v širni svet. Če pa ne moreš, pa si poišči prijatelja, ki te bo vedno spremljal.

Lep pozdrav

Matic Zarnec, 6. r.

Klobuk ubežnik

Božiček se je nekega jutra zbudil in se odločil, da bo šel na sprehod po parku. Nadel si je klobuk in se odpravil v park. Ampak naenkrat mu ga je veter odpihnil.

Klobuk je letel naprej nad gozdom. Tam ga je videlo mnogo ljudi in živali. Vsi so se čudili, kako lahko klobuk leti, če ni vetra. Letel je čez mesta, pašnike in pristal na drevesu. Gospod ga je začel iskati in ga je opisoval ljudem. Bil je namreč rdeč z belo obrobo.

Božiček ga še ni našel in še vedno upa, da ga bo.

Doroteja Križan, 6. r.

Gospod Klemen in njegov klobuk

Bilo je opoldan in lilo je kot iz škafa. A vseeno sta se gospod Klemen in njegov kuža Bobi odpravila v park. Ko sta prišla na veliki hrib, kjer je bilo jezero, se je gospod Klemen usedel na klop. Zapihal je močan veter. Gospodu Klemnu je odpihnilo klobuk v jezero. Seveda se je zelo ustrašil. Kuža Bobi je hitro zaplaval v vodo in potegnil klobuk ven. Gospod Klemen mu je bil zelo hvaležen, zato je dobil kuža veliko kost.

Eva Ornik, 6. r.

118. Šeherezadina pravljica

Nekoč je daleč na Orientu živela lepa mladenka. Rada je imela pravljice, zato jih je zelo rada pripovedovala. Tako je začela pripovedovati:

Nekdaj je za devetimi gorami živel majhen deček. Živel je na kmetiji, kjer so imeli veliko konjev. Rad je pomagal staršem pri opravilih, seveda je najrajši česal konje. Mama mu je nekega dne povedala, da bodo dobili majhnega konjička. Deček se je tako razveselil, da je to odhitel povedat svoji sosedu Lani. Skupaj sta se veselila, kajti nobeden od njiju še ni videl majhnega konjička. Lano je zanimalo, kdaj bodo dobili konjička, kajti ona bo čez tri mesece odpotovala v Ameriko in je nekaj časa ne bo nazaj. Deček je rekel, da ne ve in da mu je zelo žal, ker bo odpotovala tako daleč. Potem je Lana dobila čudovito zamisel. Ker je ne bo več tukaj, ko se bo konjiček skotil, mu bo kupila lepo rdečo uzdo, ki bo dečka in konjička spominjala na njo. Odšel je domov. Ko je staršema povedal, da bo Lana odpotovala, sta bila starša žalostna, ker ne bo mogla videti konjička. Potem jima je povedal, kaj bo storila Lana. Starša sta bila navdušena, ko jima je to sporočil. Odločili so se, da bodo obiskali Lano in njene starše ter jim zaželeli srečno potovanje v Ameriko. Ko bodo prispeli tja, naj jim

pošljejo naslov, da bodo lahko Lani poslali slike od konjička. In čez tri mesece je Lana s svojimi starši odpotovala v Ameriko.

Eva Ornik, 6. r.

121. Šeherezadina pravljica

Za devetimi gorami je živel reven mladenič Jan, ki se je hotel poročiti z bogato princeso. Seveda ga princesa ni hotela za moža, saj je bil reven mlinar. Jan se je zelo trudil, da bi ga princesa imela rada. Nosil ji je rože, pel pod okencem, a ni nič pomagalo. Nekega dne ji je prinesel posebno knjigo, ki mu jo je oče podaril za 17. rojstni dan. Ta knjiga je izpolnila tri želje. Princesa je mislila, da je to navadna knjiga. Ko pa si je zaželela željo, da bi imela rada mlinarja, se ji je to izpolnilo. Princesa ga je imela tako rada, da se je hotela z njim poročiti.

Poročila sta se in mlinar je postal bogat. Imela sta veliko otrok in bila srečna do konca svojih dni. Knjigo, ki pa ji jo je prinesel mlinar, pa sta obdržala in si kdaj zaželela še kakšno željo.

Urška Nudl, 6. r.

119. Šeherezadina pravljica

Nekoč je živel oče, ki je imel tri sinove. Najmlajši brat je delal, starejša sinova pa sta vedno poležavala. Tudi onadva sta živela v sultanatu in imela očeta sultana. Oče jima je govoril, da če ne bosta delala, ne bosta jedla.

Mlajši je šel na polje, da je vzel nekaj žita in ga odnesel domov, da so si lahko spekli kruh. Minila so leta. Starejša dva sta se spametovala in mlajšemu priskočila na pomoč. Tudi njiju je začelo skrbeti, da ne bodo imeli denarja, ker jim je denarja že občasno primanjkovalo. Vsi so delali, kasneje so si pripravili tudi stojnico, kjer so prodajali kruh in na dan tudi veliko zaslužili. Veliko let je že minilo od tega in ko so odrasli, so imeli dovolj hrane, do-

<http://www.coverbrowser.com/image/bestselling-comics-2006/3334-1.jpg>

volj denarja in začeli so uživati življenje, kakršnega imajo še danes.

Alen Reisman, 6. r.

Pravljica o Šeherezadi

Za devetimi gorami je živela lepa Šeherezada. Bila je stara dvajset let in bila zelo dobrega srca. V sebi je nosila tudi modrost.

Nekoč se je zgodilo nekaj čarobnega. Šeherezada je našla nekakšen predmet. Zgledal je kot stari čajnik. Podrgnila ga je, da bi ga očistila. Ven je prišel puščavski duh, ki mu je bilo ime Džini. Zahvalil se ji je, ker ga je rešila. Rekel ji je, da ji bo uresničil tri želje in spet izginil v stari čajnik. Še-

herezada je spravila stari čajnik v zaboju. Nekaj dni po tem dogodku so v kraje prišli slabi časi. Tja je prišel hudoben čarovnik. Žitna pridelava je padla zaradi števila bolnih. Sultan je mislil, da to dela čarovnik. Šel je poizvedovat o njem in imel je prav. Čarovnik je bil kriv. Nihče se mu ni upal približati, niti sultanova vojska. Vsak, ki se mu je upal približati, je padel v nesrečo. Že tri dni po tem dogodku, ko se je pojavil čarovnik, je bila dežela opustošena. Šeherezada se je spomnila na stari čajnik in na tiste tri želje, ki jih je imela. »No, tako!« si je rekla in vzela čajnik ter ga podrgnila. Ven je prišel Džini in ji izpolnil prvo željo, da bi čarovnika odgnala iz dežele. Džiniju se je posrečilo. Druga želja je bila ta, naj vse opustošeno zraste v dobro. Tretja in zadnja želja pa je bila, naj vsi oboleli ozdravijo. Džini je po tretji želji izginil in ga ni bilo več pa tudi čajnika ne.

Matic Zarnec, 6. r.

22. Šeherezadina pravljica

Nekoč je živel neki sultan, ki se je poročil. Sultan in njegova soproga sta srečno živela in imela otroke.

Čez nekaj let je v vas prišel neki tat. Vsi so se ga bali. Nihče ni vedel, kje je živel. Nekega dne pa se je najmlajši sultanov otrok igral v gozdu. Igral se je in igral tako dolgo, dokler ni padel v neko luknjo. V njej je živel tisti lopov. Otroka je imel zaprtega že sedem let in ga ni izpustil. Sultan je bil tako žalosten zaradi svojega otroka, saj sta mu ostala samo dva. Naslednji dan je šel lopov krast zlato. Sultanov sin mu je pobegnil in se zatekel k neki hiši.

V tej hiši je živel sultanov svetovalec, ki mu je sina pripeljal v grad. Sultan je bil tako srečen, da se je svetovalcu zahvalil in od tedaj je svetovalec živel v graščini.

Aleksej Gajser, 6. r.

900. Šeherezadina pravljica

Legenda pravi, da živi na robu Egipta zmaj, ki prinaša nesmrtnost. Kdor ga ubije, postane nesmrten. Veliko ljudi je že prišlo k njemu, vendar ga še nihče ni ubil, zato zmaj živi že skoraj milijon let.

Ko je cesar Kitajske dopolnil štirideset let, je začel razmišljati, da bi postal nesmrten. Zato je poslal svojega generala, naj gre po svetu in poišče informacije, kako postati nesmrten. General je šel in po vsej Kitajski ni našel ničesar, tudi v Indiji ne. Potem pa je odšel v Egipt, kjer so mu povedali, da živi na robu Egipta zmaj. Če ga ubiješ, postaneš nesmrten. Nato se je vrnil na Kitajsko, da bi povedal to novico cesarju. Ampak v tistem času so reveži delali Kitajski zid in nikogar niso pustili skozi, zato se je moral pritihotapiti noter. Oblekel se je v delavca in se naredil, kot da dela. Ponoči pa se je odtihotapil k cesarju, da bi mu povedal novico, ki mu jo je hotel sporočiti. Ampak stražarji so ga zasačili in ga odpeljali k cesarju. Ta ga je spoznal in vprašal, kje je hodil deset let. Povedal je, da je iskal novice in jih tudi našel. Cesar mu je rekel, naj mu pove, kakšne novice ima. Zaupal mu je, da živi na robu Egipta zmaj. Če ga ubiješ, postaneš nesmrten.

Odpravili so se na pot v Egipt, kakor jim je svetoval general. Končno so prispeli do zmaja, s katerim se je spopadel cesar. Zmaj ga je že skoraj ubil. Ko pa je cesar vrgel sabljo zmaju v srce, je bil zmaj ubit in cesar nesmrten. Sabljo, s katero je ubil zmaja, hrani še zdaj.

Nejc Planer, 6. r.

Čudežna svetilka

Nekoč pred davnimi časi je živel beli labod. Starši ga niso marali, zato je odšel po svetu.

Nekega dne je prišel do gozda. Rekel si je: »Malo grem počivat.« Ulegel se je pod bukev in

zaspal. Ko se je zbudil, se je odpravil naprej. Hodil je in hodil, dokler se ni spotaknil ob nekem predmetu. Zagledal je svetilko. Nekaj časa jo je gledal in svetilka je rekla: »Izpolnim ti tri želje.« Beli labod je bil presrečen, zato je svetilki odgovoril: »Rad bi živel v lepi hiši.« Svetilka je odgovorila: »Ko boš prišel čez devet gora, boš videl grad, ki je namenjen tebi.« Labod si je rekel: »Pa kaj še čakam.« Hodil je in hodil, dokler ni prišel do nekega gradu. Svetilka se je oglasila in rekla: »To je tvoj grad.« Labod je presrečen stekel v grad in se malce spočil v veliki postelji. Svetilko je dal na nočno omarico in zaspal. Čez tri ure, ko se je zbudil, je rekel svetilki: »Rad bi imel služabnike, ki bi stregli mojim željam.« Svetilka je odgovorila: »Poglej

skozi okno in boš nekaj videl.« Pogledal je in videl polno služabnikov. Šel je odpret vrata in že je imel kosilo na mizi. Služabniki so mu ustregli v vsem.

Nekega dne je labod odšel na obisk k vaščanu. Eden od služabnikov je šel nekaj pogledat v njegovo sobo. Videl je svetilko. Rekel je, naj prepreči vstop laboda v graščino s topovi. To se je res zgodilo. Labod je prišel domov in hotel potrkat, ko so ga topovi ubili. Ko je labod umrl, je vse izginilo, le navaden gozd je ostal.

Čez nekaj let je nekdo drug našel svetilko, ki je bila še samo navadna svetilka. Vsi razen laboda so še dolgo živeli srečno.

Aleksej Gajser, 6. r.

Deklica s čudežno svetilko

Bila je zima. Oče je poslal svojo hčerko, naj gre prodajat po mestu. Ko je prišla ven, jo je začelo zebsti in šla je naprej.

Neki mož je videl, da ima vse polno loncev in odločil se je, da bo kaj kupil. Šel je k njej in jo vprašal, kakšna je cena. Deklica je rekla, da je za en lonec pet goldinarjev. Z veseljem ga je kupil in odšel. Deklica ni nikogar več opazila, zato je odšla. Začelo jo je še bolj zebsti. Hitro je vzela svojo čudežno svetilko in ko jo je odprla, se je ven pokadil topel plamen. Spomnila se je, da jo bo oče zelo kregal, če bo prišla domov praznih rok.

Pihala je mrzla sapa, zato je plamen na svetilki začel počasi ugašati. Mislila si je, če bi si za ta denar kupila toplo obleko. Najprej je pomislila, da je to nespametno, a ker jo je tako zeblo, je morala iti v trgovino oblačil. Ko si jih je kupila, je ni več zeblo in je šla prodajat naprej. Toda nihče ni prišel, da bi kaj kupil. Svetilka je bila njeno edino upanje, ampak z njo se je dogajalo tudi to, da če si jo popraskal, ti je poklonila nekaj zlatnikov. In jih je dobila. Kmalu zatem se je odpravila domov. Ni vedela, v katero smer naj gre, zato je odhitela

Jasmina Zorjan, 8. a

kar naravnost. Tekla je in tekla, dokler ni prispela do svojega doma. Stekla je v svojo sobo. Očeta še ni bilo doma in ko je prišel, je bil presenečen. Na svojo hčerko je bil zelo ponosen in oba sta bila zadovoljna.

Alen Reisman, 6. r.

Dedal in Ikar

V Grčiji je živel največji umetnik Dedal. Bil je stavbenik in kipar. Čudovito je obdeloval kovino in les. Poučeval je učence iz Aten. Največji umetnik med njimi je bil Talos, revni sin njegove sestre. Nekega dne je Dedal slišal, da ljudje govorijo, da bo Talos še večji umetnik kot on. Bil je zelo jezen, zato se je odločil, da bo Talosa ubil. Povabil ga je na atenski grad in ga potisnil z okopov, vendar ga je boginja Atena ujela in ga spremenila v ptico. Ampak Dedalov zločin ni ostal skrit, saj je neki sprehajalec vse videl in izdal morilca, zato je Dedal s sinom Ikarom pobegnil na otok Kreto. Kretski kralj Minos je z veseljem sprejel umetnika, saj je iskal stavbenika, ki bi sezidal ječo za Minotavra. Dedal si je za Minotavra izmislil labirint. Kralj Minos ga je bogato nagradil, a mu ni pustil zapustiti Krete. Vsak večer sta z Ikarom gledala čez morje, da bi videla svojo domovino. Ko je videl ptice, se je domislil, da bi Ikaru in sebi naredil

krila. In res. Ponoči jih je izdelal. Zjutraj je Ikarar zgodaj prebudil in njemu ter sebi pritrdiril krila. Dedal mu je rekel, naj ne leti previsoko, ker mu bo sonce zmeščalo vosek na krilih in bo padel v vodo. Pa tudi prenizko ni smel leteti, ampak tako kot on. Vendar ga Ikar ni poslušal in je letel previsoko, padel je v morje ter utonil.

Dedal se je spustil na najbližji otok. Ko je zvečer sedel ob morju, je morje naplavilo mrtvega sina. Pod zvezdnim nebom je izkopal grob ter ga pokopal.

Klemen Škamlec, 7. r.

Orfej

Pred davnimi leti je živel v Trakiji sloviti pevec Orfej. Igral je na liro, ob tem pa je znal očarati vsakogar. Živali so obmolknile, da bi slišale njegovo glasbo in mu sledile. Ljudje so se smejali in jokali, ko je pel žalostne pesmi. Tudi vodne vile Najade so priplavale na površje, da bi ga slišale.

Orfej se je zaljubil v eno izmed njih. Odpeljal jo je domov in se z njo poročil. Ime ji je bilo Evridika, vendar sta le kratek čas srečno živela.

Nekega dne je moral Orfej zdoma in Evridika je ostala sama. Odšla je k svojim prijateljicam. Tedaj jo je v nogi hudo zbolelo. Pogledala je na tla in zagledala zvito kačo. Kačji strup ji je ustavil srce, zato je umrla. Nihče je ni mogel prebuditi. Niti Orfej, ko se je vrnil. Odločil se je, da bo odšel v podzemlje, kamor so odhajale duše umrlih.

V podzemlju sta vladala bog Had z ženo Persefono. Dolgo je hodil, nakar je pomislil na to, da je zašel. Potem pa je le zagledal tri pare žarečih oči. Bil je triglavi pes Herber, ki se je pognal proti Orfeju in glasno zalajal. Orfej pa je nežno zaigral na liro in pes je utihnil. Spustil ga je v kraljestvo smrti. Nato je le prišel do Hada in Persefone. Prosil ju je, naj prekršijo zakone in mu vrnejo ženo. Had je v to privolil, ampak je Orfej na poti do površja ni

smel pogledati. In ravno to se je zgodilo. Ozrl se je in ostal je brez žene. Žalostno se je vrnil in tudi sam kmalu umrl. Ubila ga je pijana ženska, ki mu je vrgla v glavo kamen, ker jo je pesem razdražila.

Vest o Orfejevi smrti se je razširila po vsem svetu. Orfejevo truplo so pokopale muze, boginje umetnosti in modrosti. Orfejevo glavo, ki so jo bo-khanetke odtrgale in jo vrgle v reko skupaj z liro, je voda odnesla prav do otoka Lesbosa. Na tem otoku pa so se rodili slavni pevci in tudi najslavnejša grška pesem.

Ana Bauman, 7. r.

Sizif

V starih časih so se ljudje bali bogov. Kdor pa se jih ni, pa se je bal smrti. Kralj Sizif se ni bal ne bogov in ne smrti. Ustanovil je mesto Korint in zgradil korintski grad. Vendar ni imel studenca, zato je premišljeval, kako bi bogove pretental in dobil studenec.

V tistem času sta se Zevs in Azop sprla. Sizif je to slišal in takoj odhitel k Azopu. Tam ga je prepričeval in nazadnje mu je le uspelo. Azop je obiskal Sizifov grad, se dotaknil skale in že je iz nje šinil curek hladne vode. Sizif pa mu je povedal, kje je Zevsovo skrivališče. Azop se je ves opečen zgrudil v reko. Zevs je svoj bes preusmeril v Sizifa in naročil Smrti, naj ga odpelje v kraljestvo senc. Sizif je pričakal Smrt in jo zvezal. Ni se postaral in tudi nihče drug se ni, saj je Smrt ležala v njegovem gradu. Ko je videl, kakšno zmešnjavo je naredil Sizif, je Zevs naročil Aresu, bogu vojne, naj osvobodi Smrt. Ares jo je res osvobodil in ta je s sabo odvlekla Sizifa. V podzemlju je tarnal nad svojo ženo, da ga je pozabila. V kraljestvu senc so vsi sočustvovali z njim. Vladarica Persefona mu je dovolila, da se je vrnil na zemljo in opozoril soprogo na njeno dolžnost. Hlinjena žalost mu je izginila in ves nasmejan se je odpravil v grad ter tam naredil veliko

pojedino. Vendar ga je Smrt že drugič odvlekla v kraljestvo senc.

Potem je Sizif znova in znova začel delo. Njegovo delo je bilo takšno, da je moral potiskati po hribu velikansko marmornato skalo, vendar mu je vsakič ušla iz rok in moral je začeti znova. Njegovega trpljenja ni bilo nikoli konec.

Gabrijela Grabušnik, 7. r.

Tantal

V starih časih je v deželi Lidiji, ki spada danes k Turčiji, vladal kralj Tantal. Bil je najbogatejši kralj. Zlato mu je dajala gora Sipil, polja pa je imel tako obširna, da je popotnik potreboval dvanajst dni, da je prišel do zelenega cilja – gradu.

Tantalu so bili naklonjeni tudi bogovi. Na gori Olimp je lahko vsak večer z njimi sedel za isto mizo in jih poslušal. Čeprav je imel to čast, da je bil skoraj enakovreden nesmrtnim bogovom, je bil le navaden smrtnik. Tudi njemu so tri sojenice predle nit življenja. Pa vendar Tantal ni mislil na smrt, ki je prežala nanj. Bil je prepričan, da se od bogov ne razlikuje. Odločen je bil, da je tudi on nesmrten oziroma bog. Vendar ga je mučila vest, da ni vseveden. Verjel je, da tudi bogovi ne vedo vsega.

Nekega dne je skrili ukradeni kipec zlatega psa iz Zevsovega templja. Čez nekaj časa je v palačo prihitel jezen duhovnik. Kralju je zabičal, naj v tempelj vrne ukradeno. Če tega ne bo storil, se bodo bogovi postavili proti njemu. Tantal se je uprl v prepričanju, da bi zdaj bogovi že morali vedeti za ukradeno reč. Duhovniku se je zato posmihal. Čeprav je duhovnik moral oditi, je vedel, da bo nekaj narobe. Tako je Tantal bil še bolj prepričan, da se bogovi le pretvarjajo, da so vsevedni. V resnici so vedeli prav za vsako dejanje, ki ga je storil Tantal. Kaznovali pa ga niso zato, ker so čakali na pra-

vi trenutek. Tantalu ni več zadoščalo, da se sme družiti z bogovi ter da sme piti božanski nektar. Kradel je hrano z božje mize in jo z gore nosil ljudem. S tem početjem se je posmehoval samim bogovom ter nazadnje prekosil samega sebe, ko je v njem zrasla velika grozota.

Ubil je svojega sina Pelopsa, nato pa povabil na pojedino vse bogove. Hrana, ki je bila ponujena bogovom na pojedini v Tantalovi palači, je bilo Pelopsovo meso. Le Demetra, boginja rodovitnosti, je raztresena poskusila košček hrane, ki jo je ponudil Tantal. Vsi ostali bogovi pa so ogorčeni odšli od mize.

Tako je Tantal spoznal, da so bogovi res vsevidni in se je zelo prestrašil, saj je vedel, da bo sledila grozna kazen. Pričel se je opravičevati za vsa svoja slaba dejanja, vendar ga je Zevs brez premišljevanja vrgel v kotel večnega trpljenja. Ostanke Tantalovega sina so bogovi spet združili in Pelops je bil še veliko lepši. Njegovi potomci pa so se rodili z belim znamenjem na lopatici.

Rebeka Škrlec, 7. r.

Srečanje kralja Matjaža in boginje

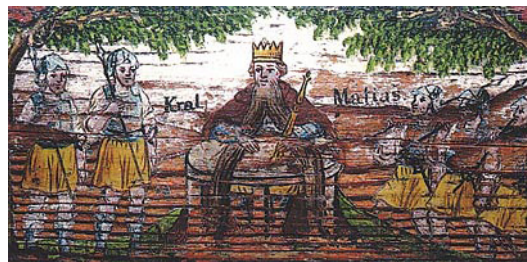
Nekega lepega dne se je kralj Matjaž odpravil na sprehod v naravo. Tedaj je srečal boginjo in jo začuden vprašal: »Kdo pa si ti? Od kod prihajaš? Kaj želiš?« »Jaz sem boginja Ajda. Popotnikom dajem ajdova zrna, ki rastejo samo na enem kraju. Kdor ugotovi, kje rastejo, bo obdarjen z modrostjo in dobroto,« je odgovorila boginja Ajda. Kralj je več dni premišljeval, kje bi posadil to zrno. Na koncu se je odločil, da ga bo posadil na Gospovetskem polju in tam je zares vzklilo.

Kralj Matjaž je bil obdarjen z modrostjo in dobroto. Tako je vestno in dobro vladal svojemu ljudstvu.

Ana Bauman in Tjaša Repa, 7. r.

Kralj Matjaž sreča Ester – boginjo popotnikov in modrih ljudi

Bilo je teden predtem, ko je bil kralj Matjaž izvoljen za kralja na Gospovetskem polju. Takrat mu je bilo osemnajst let. Matjaž, ki je bil po srcu zelo dober in je rad pomagal tako revnim kot bogatim, je to, da bo čez sedem dni postal kralj, vzel zelo resno in se je hotel pripraviti na kraljevi obred čim bolje.

<http://www.gea-on.net/slika.asp?ID=202&Tab=3&F=1>

Nekega dne, ko se je sprehajal po grajskem vrtu, ga je prešinila misel. »Oh, ta moj kraljevski stan,« je razmišljal. »Kako naj vem, da bom koji deželi vladal dobro in pošteno kot moj dobri oče? Če me bosta kmalu zatem, ko bom postal vladar, zaslepila pohlep in prevelika samovšečnost, se bo mojemu ljudstvu pod mojim žezlom slabo godilo.« A slišala ga je Ester, boginja modrosti in zavetnica popotnih, sreče in miru iščočih. Ta lepa boginja je pomagala pred davnimi leti že našim prednikom priti na slovenska tla in njena zasluga je bila, da imamo Slovenci lepo in cvetočo ajdo. Tako je zaslišala dvom bodočega kralja Matjaža. Prikazala se mu je pod vrbo in mu dejala z nežnim glasom: »Matjaž, Matjaž, ne boj se. Moja senca te spremlja in vodi na vseh poteh. Že tolikokrat sem ti, ne da bi vedel, pomagala iz takšnih in drugačnih težav, ko si bil še otrok. Tudi zdaj ti bom pomagala. Podarila ti bom dar modrosti in razumnosti,

da boš pravičen, in poguma, da se boš znal upreti nevarnim sovražnikom in bo meč v tvoji roki nepremagljiv. In tudi dobrote, da boš pomagal ubogim.« In res.

Uresničilo se je vse to, kar je dejala. Kralj Matjaž je bil razumen, pogumen in pravičen kralj. In morda mu je prav boginja Ester odprla vhod v votlino, ko je bežal pred sovražniki.

Agnes Kojc, 7. r.

Najzanimivejša bitka vseh časov

Pozdravljeni! Nahajamo se pred goro Peco. Tukaj je dogajanje res razburljivo. Za Alenčico se bojujeta dva najslavnejša vojskovodja: Kralj Matjaž in sultan.

Najverjetneje se sprašujete, zakaj se je vnela bitka. Poizvedeli smo, da se je vnela zato, ker naj bi

se danes kralj Matjaž poročil z Alenčico. Ko pa je turški vojskovodja slišal za prelepo Alenčico, se je takoj zaljubil vanjo. Ko bomo izvedeli več, Vam to sporočimo. No, sedaj pa predlagam, da se preselimo na neposredni kraj dogajanja, kjer se bo bitka počasi zaključila. Spoznali bomo zmagovalca in tistega, ki bo lepo Alenčico zavihtel na konja ter se poročil z njo. Kaj pa se dogaja? Kralj Matjaž je Alenčico zavihtel na konja! Mislim, da je sedaj bitke zares konec. Kralj Matjaž in Alenčica sta čudežno pobegnila. Odprla se jima je gora Peca in ju skrila pred turškimi vojaki. Lahko rečem še samo to: srečen konec za vse! Čestitke kralju Matjažu!

Samo za POP TV sporočevalka Rebeka Škrlec.

Rebeka Škrlec, 7. r.

Robinson Crusoe

Robinson je hrepenel, da bi se dokopal do kopnega, ki ga je videl z otoka. Posekal je drevo za čoln in ga začel izdelovati. Delal ga je zelo dolgo, a ker je bil pretežak, ga ni mogel spraviti v morje. Izdelal pa si je tudi oblačila. Ko je minilo pet let njegovega bivanja na samotnem otoku, mu je uspelo poleg vsakdanjega lova in dela narediti majhen čoln z jamborjem. Takrat je hotel samo obpluti otok, ampak mu ni uspelo. Zaneslo ga je nazaj proti otoku. Čez nekaj dni pa je odkril nekaj nenavadnega. Našel je sled stopala v pesku in ker se to stopalo ni ujemalo z njegovim, je bila njegova prva misel, da so to ljudožerci. Hitro je stekel domov in zavaroval svoj dom.

Čez nekaj dni je zagledal čoln. Ko je stekel na obalo, je našel veliko dokazov o ljudožercih, kot so lobanje in človeške kosti ter še marsikaj drugega. Ko je minilo triindvajseto leto njegovega bivanja na otoku, so ljudožerci pristali blizu Robinsonovega skrivališča, ampak ga na srečo niso odkrili. Nekaj dni pozneje je zagledal ladjo, ki se je po-

Alen Reisman, 6. r.

tapljala. S svojim čolnom je zaplul bliže in z nje pobral vse, kar je bilo uporabnega. Nekega jutra je na obali zagledal pet pirog. Ugotovil je, da so na otoku ljudožerci. Rešil je enega divjaka, ki je skoraj umrl. Dal mu je ime Petek. Sešil mu je obleko in ga učil govoriti. Petek pa mu je obljubil, da ne bo nikoli več v življenju poskusil človeškega mesa. Večkrat mu je pokazal, da mu je vdan. Začela sta izdelovati nov čoln za njiju, saj je bil Robinsonov premajhen za oba. Čez nekaj dni je začelo deževati. Ko pa je prenehalo, sta se začela pripravljati za odhod. Naenkrat je k Robinsonu pritekel Petek. Iz njegovih besed je ta razbral, da so na otoku spet ljudožerci. Vzela sta več pušk in se pričela bojevati z njimi. Nekaj se jih je uspelo rešiti z otoka, ostali pa so umrli. Rešila sta dva človeka. Eden, ki je bil še v čolnu, je bil Petkov oče. Petek je bil presrečen. Hitro sta naredila še dve postelji in njuna gosta sta hitro zaspala. Čez nekaj dni je na obalo priplul čoln z razbojniki in tremi ujetniki. Eden izmed njih je bil kapitan ladje. Robinson se je priplazil do njega in dogovorila sta se, da ga bo odpeljal v Anglijo. Tako se je res zgodilo in Robinson se je po osemindvajsetih letih vrnil domov. Tam je izvedel, da je njegova mati umrla, oče pa ga je pričakal neizmerno vesel.

Domen Belna, 7. r.

Robinson je hotel postati mornar. Njegov oče pa je hotel, da bi postal uradnik. Nekega dne je pobegnil od doma in šel na morje s prijateljem svojega očeta.

Nekoč pa je zašel na otok, na katerem je preživel osemindvajset let. Tam je po sedemindvajsetih letih prvič zagledal človeka. Rešil ga je ujetništva. Dal mu je ime Petek, ker je bil dan, ko ga je rešil, petek. Skupaj sta živela vse do konca osemindvajsetega leta.

Medtem je Robinson naučil Petka govoriti angleško, izdelovati razne posode iz gline itd.

Matic Zarnec, 6. r.

Čez nekaj let so na otok prišli ljudožerci, tako sta mislila Petek in Robinson. Bili pa so mornarji angleške ladje, ki so imeli tri ujetnike: dva kapitana, pomorščaka in kapitana angleške ladje. Robinson je vse tri rešil, nekaj jih je pobegnilo, dva pa je ujel in zaprl. Kapitan je Robinsona v zahvalo, da ga je rešil, odpeljal v Anglijo. Dva ujetnika pa so pustili na otoku. Sestre niso več prepoznale Robinsona. Njegovi nečaki pa so ga prvič videli.

Tjaša Repa, 7. r.

To je norišnica

Lenča je prišla iz glasbene šole.

Očka: Kako je bilo? Te je učiteljica kaj pohvalila?

Lenča: Pohvalila? Rekla mi je, naj se že enkrat naučim note!

Mama: Kaj si pa delala zadnjič, ko si rekla, da se učiš note?! (Se razjezi.)

Lenča: Takrat sem listala po knjigi o klavirjih, da bi lahko očku povedala, kakšnega si želim.

Očka: Kaj?! Dokler se ne boš naučila not, ne bom kupil klavirja. (Se razjezi in odide iz sobe.)

Mama: Lenča! Ti sploh kaj poslušáš pri nauku o glasbi?

Lenča: Še preveč, saj sedim čisto spredaj in mi učiteljica ves čas nekaj razlaga, jaz pa je nič ne razumem, saj govori nekatere besede tako čudno!

Mama: Saj sem vedela! Saj sem vedela! Mislim, da te bova z očkom izpisala iz glasbene šole.

Lenča: Samo tega ne! Prosim, mami! Obljubim, da se bom pridno učila note in nauk o glasbi.

Mama: Upam!

Lenča: Seveda, samo potem ne bom več delala naloge!

Mama: Kaj?!! (Steče iz hiše za očkom.)

Lenča: Končno mir, jaz pa grem vadit klavir.

Eva Ornik, 6. r.

Lenča prihaja iz glasbene šole.

Očka: Kako je bilo v glasbeni šoli?

Lenča: Super, naučila sem se igrati na klavir.

Očka: A si se naučila tudi kakšno novo pesem?

Lenča: Seveda! (Mama pride iz kuhinje.)

Mama: Zdravo, Lenča!

Lenča: Živijo, mami! Kaj si skuhala za večerjo? (Mama servira večerjo.)

Mama: Pico. Ker je danes prvi dan, ko si odšla v glasbeno šolo.

Očka (Prihaja iz kopalnice.): Ženkica draga, postrezi večerjo, ker sem že zelo lačen.

Mama: Seveda.

Lenča: Mami, ali te lahko nekaj vprašam?

Mama: Seveda, Lenča.

Lenča: Zakaj si tako okrogla?

Mama: Zato ... Povedala ti bom po večerji! (Najedo se večerje.)

Lenča: Mami, povej mi zdaj!

Mama in očka: Ker boš dobila bratca.

(Lenča je zelo vesela.)

Urška Nudl, 6. r.

Vetrna piščal

Lunja, Kujo in Strelec so odšli na morje in prišli v puščavo namesto na morje. Tam so srečali puščavce.

Lunja: Kje pa je morje? (Kujo opazi, da se mu približuje človek.)

Kujo: Nekdo gre! (Vsi pogledajo in človek pride do njih.)

Strelec: Kdo pa si ti?

Puščavec: Puščavec! Pridite v puščavsko naselje.

Kujo: Poglej, koliko jih je!

Puščavci: Pozdravljeni med nami. (Vsi plešejo okoli ognja in si pojejo.)

Doroteja Križan, 6. r.

Moj ata, socialistični kulak

Jože Malek še vedno ves žalosten popiva v gostilni. V gostilno pride Tinček.

Tinček (ves objokan): »Ata!«

Jože (jezno s hripavim glasom): »Kaj je, Tinček? Te je mama poslala, da mi poveš njen izgovor?«

Moj ata, socialistični kulak

Tinček: »Ne, ata! Jaz sem si vse izmislil, prosim, verjemi mi!«

Jože (še bolj jezno): »Zdaj pa mi boš še lagal.« (Udari Tinčka.)

Tinček: »Ata, zakaj me zdaj še tepeš?« (Se razjoče.) »Pridi, greva do strica Vanča, ti bo on povedal resnico.« (V tem trenutku v gostilno prikoraka stric Vanč.)

Vanč (začudeno): »Kaj zdaj, Joža? Zakaj se oba s Tinčkom jočeta?«

Tinček: »Stric Vanč, povej mu, da ni noben moški hodil k mami, kadar ga ni bilo doma.«

Vanč (resno): »Joža, to pa je res. Mimika ti je bila vedno zvesta.«

Jože (še venomer jezno): »Ne laži! Tudi ti si spal pri moji Mimiki. Oh, ko ne bi šel v vojsko. Le kaj sem ti stori, ljubi Bog, da me tako kaznuješ?«

(V gostilno priteče še Mimika.)

Mimika (prestrašeno in hkrati radovedno): »Tinček, si povedal atu resnico?«

Tinček (objokano): »Mama, ata mi nič ne verjame!«

Mimika (plane v jok): »Pa ljubi Bog! Joža, saj pa veš, da sem ti vedno bila zvesta. Če mi ne verjameš, pa ostani pri hiši vsaj zaradi otrok. Pogledj,

zdaj imamo agrarno, zdaj bo vse boljše. (Jožetu se Mimika zasmili. Zaradi njenih solznih oči ji začne verjeti.)

Jože (bolj veselo in trezno): »Mimika, ne jokati, saj ti verjamem. Ampak Tinček mi je natvezil tako resnično zgodbo, da sem mislil, da je vse res.«

Tinček (se začne veseliti): »Vidiš, ata! Jaz sem samo hotel mamu prikazati v boljši luči!«

Jože (jezno): »Bom ti jaz že pokazal boljšo luč! Cel večer ti bo svetila, ko te bom tepel!«

Tinček (se spet razjoče): »Pa ata, saj nisem tako hudo mislil. Prosim, oprost mi!«

Mimika (ga brani): »Joža, saj je le še otrok. Le pohvaliti me je hotel.«

Jože (resno): »Naj ti bo za danes! Zaradi ene male laži si razdril skoraj našo celo družino. Ne laži več!«

Tinček (veselo): »Ne bom več, ata! Obljubim!«

Miha Kocbek, 8. a

Mama (je jezna na očeta): »Ja, Joža, kaj si pa delal celi dan v gostilni?«

Ata: »Tinček in jaz sva šla k Vanču pa smo se pogovarjali. Oprosti, nisem pogledal na uro.« (Pogleda Tinčka in mu pokaže, naj odide.)

Mama: »Za božjo voljo, zakaj pa je šel s tabo Tinček?«

Ata (z vsemi močmi se zagovarja): »Rekel je, da mu je dolgčas. Jaz pa nisem hotel, da bi spet pisal kakšne pesmice, ker jih ne morem več poslušati.«

Mama (še vedno jezna in odločena, da bo stvari prišla do dna): »Dovolj! Grem vprašat Tinčka, če je vse to res.« (Odide na dvorišče, kjer je Tinček.)

Ata (se obrne k Olgi): »Misliš, da bo Tinček kaj rekel?« (Olga skomigne z rameni in se odpravi na delo. Jože Malek se obrne k oknu in prisluškuje.)

Mama (spregovori z nežnim glasom): »Tinček,

ti nisi kriv, da naš ata rad govori.«

Tinček (jo pogleda): »Res je, ata res rad govori, zato pa se je v gostilni pogovarjal z vsemi, najlepše pa z ženskami. Rekel je, da jih spoštuje in se zato pogovarja z njimi.«

Mama: »Aja, z ženskami se je pogovarjal?«

Tinček: »Ja, pa nekaterim je plačal pijačo. Mnogo jih nisem poznal. Z nami je bila tudi tovarišica, je rekla, da si lahko ponosna, da imaš ata.«

Mama (že malce nestrpna in ogorčena): »Tovarišica? Komu je še plačal pijačo?«

Tinček: »Ne vem. Več jih nisem poznal. Veliko žensk je bilo, objemale so očeta in mu govorile, da je res krasen.«

Mama (steče k očetu v kuhinjo): »Kaj ste delali v gostilni? Bom ti jaz dala tovarišico!« (Očetu prisoli zaušnico.)

Ata (prestrašeno): »Ženska, ja kaj pa je, saj ti Tinček ni rekel nič kaj takega.« (V kuhinjo priteče Tinček.)

Mama (pogleda Tinčka): »Tinček! Povej očetu, kaj vse si mi povedal! Kako je on krasen, da se z vsemi pogovarja!«

Ata: »Kaj si ji spet natvezil? Da ji takoj poveš resnico!«

Tinček (zelo žalostno začne govoriti): »Mama, ni res, kar sem ti povedal. Hotel sem reči, da občudujem ata!« (Se že joče.)

Mama: »Zlagal si se mi? Takoj v sobo!« (Se obrne k očetu.) »Joža, jaz pa sem mislila, da je res.«

Ata: »Ta mulc! Se bom že jaz pogovoril z njim.« (Se objameta. Mama se joče in se opravičuje očetu.)

Sabina Kacijan, 8. a

Mama (zakliče): »Joža, si ti?«

Oče: »Ja, jaz sem. Kaj bi rada, ti nezvesta prešuštnica?«

Mama: »Kakšna prešuštnica?«

Tinček: »Ata, jaz sem si vse izmislil! Mislil sem, da boš imel mamó še rajši.«

Oče (jezno): »Vse si si izmislil? Kaj bi ti rad, da greva z mamó narazen?«

Tinček (prestrašeno): »Ne ata, če sem pa mislil!«

Oče: »Ti bom že dal izmislil! Veš, da ...«

(Olga prav tedaj pride domov. Oče utihne in gre v svojo sobo. Čez čas pokliče k sebi Tinčka.)

Oče (potiho): »Tinček, nekaj mi priznaj. Mama te je prisilila, kajne?«

Tinček: »Kaj me je prisilila?«

Oče: »Da si rekel, da si si vse izmislil.«

Tinček: »Ne, ni me prisilila.«

Oče: »Pridi sem. Te je pretepla? Daj, da pogledam.«

Tinček (se brani): »Nič mi ni. Komu bolj verjameš, meni ali mamí?«

Oče: »Za mamó se bojim, ker preveč skače okoli Vanča. Povej mi, je Vanč takrat, ko me ni bilo, kdaj prišel?«

Tinček (premišljuje): »Hmmm ... Ja, je prišel, takrat, ko je padala toča.«

Oče: »Je tudi spal pri njej?«

Tinček (negotovo): »Mislim, da. Nekaj je postelja škripala. Ampak zjutraj je rekel, da je popravljal posteljo.«

Oče (jezno): »Bom mu že dal posteljo popravljati! Ubil ga bom! Pa ne samo njega, tudi mamó ali pa sebe! Gotovo je bilo vse drugo!«

(Oče preklinjajoč odide. Tinček prestrašen ne ve, kaj bi. Ker bi bila mama preveč jezna, odide po Olgo in ji vse pove. Olga pa vzkipi še bolj, kot je Tinček pričakoval.)

Olga (kriči): »Pa kaj ti si nor ali kaj? Bi rad, da ostaneva sama? Hitro, poiščiva mamó!«

(Prihitita do mame. Ko mama vse izve, doživi živčni zlom in omedli. Olga ostane pri njej, Tinček pa hiti iskat očeta. Kmalu ga najde, kako pijan spi v nekem obcestnem jarku. Zato poišče Vanča,

Moj ata, socialistični kulak

ki mu po dveh zausnicah pomaga zbuditi očeta. Ta se zbudi po vedru vode.)

Oče (jezno): »Kaj za ...! Pustita me, da v miru odidem v pekel! Vanč, ti samo poskusi priti za mano k peklenščkom, sicer te ubijem!«

Vanč (zamrmra): »Tam me ne bi mogel ubiti. (k Jožetu) Poslušaj, Joža! Tinček si je vse izmislil!«

Tinček: »Res je, ata! Tako si vrtal vame, da sem bil preveč zmeden. Ti pa mi tudi vse verjameš!«

(Oče mu prisoli še eno zausnico. Skupaj odidejo domov. Tudi tam Tinček dobi še nekaj udarcev. Končno tudi oče prizna svojo krivdo.)

Oče: »Res, da sem tudi jaz kriv in prehitro vzkipim, vendar pa ti, Tinček, ... (Vse je tiho.) Saj si kljub vsemu moj sin! Vem, da naju imaš rad, vendar odslej potrди samo to, kar je res in za kar si prepričan.«

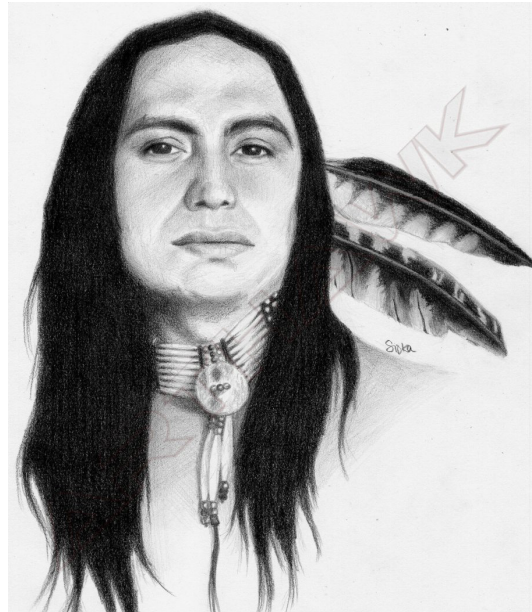
Tinček (slovesno): »Obljubim, ata!«

Jasmina Zorjan, 8. a

Vračeva kazen

Vrač Oblačno nebo je bil v ponedeljek, 1. januarja, kaznovan tako, da si je izmislil zgodbo o bizonih, ki so v resnici bili sovražniki Ploskih stopal. Kazen za vrača Oblačno nebo je bila takšna, da je moral iti v šotor, v katerem so presodili o njegovi kazni. Po nekaj urah so se odločili, da mu ne bodo dali večerje in so mu naložili to, da mora iti k poglavarju Mračni žabi in se mu opravičiti za ta nesporazum.

Matic Zarnec, 6. r.

http://arthawk.ws/art-gallery/42_native_american.jpg

Poglar kaznoval vrača

Nekje med pečinami v Južni Ameriki je plemo Ploska stopala dobilo dimna znamenja. Indijanec je povedal, kaj se je zgodilo poglavarju, a on tega ni razumel.

Vrač Oblačno nebo je sporočilo razvozlat ta-

ko, da je povedal, da prihajajo bizoni. Razvozlat ga je namreč narobe, saj je sporočilo govorilo, da se približuje vojska, zato ga je poglavar Mračna žaba kaznoval. To pa tako, da ga je zvezal na spomenik pred njegovim šotorom. Sam pa ga je vsak dan žgečkal z velikim peresom.

Doroteja Križan, 6. r.

Zahodne novice
Ponedeljek, 11. 8. 2008

Vrač je bil kaznovan

Poglar Ploskih nog je v ponedeljek, 11. 8. 2008, kaznoval vrača Oblačno nebo zaradi tega, ker je napačno prebral sporočilo, ki so ga dobili od drugih vojakov.

Kazen je bila kruta. Poglar se je odločil s pomočjo drugih poglavarjev iz sosednjih plemen. Odločili so se, da mu bodo vzeli njegovo posest in da bo od zdaj naprej vojak. Izurili so ga in ga poslali v boj.

Nejc Planer, 6. r.

Delo
Četrtek, 8. 9. 2008

Mračna žaba kaznuje Oblačno nebo

Poglar Mračna žaba je kaznoval vrača Oblačno nebo zaradi laganja. Kazen je bila stroga in vzgojna.

Odločil se je, da ga bo kaznoval tako, da mu ne bo več prinašal svežih novic in bo v pozni noči stražil pred njegovimi vrati vse do jutra.

Urška Nudl, 6. r.

Pesnica je kot pesmica

Pesnica je reka,
Ena in edina,
Saj prekaša še vilina.
Nikoli ni sama
In zaspana.
Cesta jo vodi naprej,
A ko se pelješ, jo le poglej.

Je ko pesmica,
Ena sama svoja pesnica.

Kdor koli si zatiska oči, a vendar ...
Onesnaženost kar vedno preži,
Takrat pa se ne delaj, da nič ni ...

Pesnica je reka,
Ena in edina,
Saj jo je sama milina.
Misli včasih na njo
In poskrbi, da ji bo lepo.
Cesta jo namreč vodi naprej.
A ko se pelješ, jo le poglej.

Helena Zemljič, 9. r.

Moj idol

Na natečaj sem se prijavila,
da bi vam svojega pevskega idola
z veseljem predstavila.

Dolgo sem razmišljala,
kaj naj bi o njej napisala.
Odločila sem se,
da jo predstavim na kratko.

Moj idol je Tanja Žagar,
učiteljica klavirja in solo petja.

Najprej naj povem,
da Tanja ni kar tako,
saj je prejela zlato ploščo.

Posnela je že kar osem zanimivih in igrivih spo-
tov,
poleg tega pa prepela še pesmi mnogo.

Najljubša pesem mi je ta,
v kateri poje, kako čas tiho, tiho beži
in veter solze briše si.

Tiho, tiho čas beži,
zato zdaj ravno jaz zaključujem to pesmico za vas.

Eva Ornik, 6. r.

Tone Konrad, 7. r.

Kdo je na šoli odgovoren, da nismo lačni?

Kuhar oziroma kuharica je poklic, o katerem mislimo, da vemo vse. »Kuharji in kuharice vendar samo kuhajo,« bi po navadi zatrčili. Vendar delajo res samo to? Da bi pokazali, da kuharice ne samo kuhajo, sva se odločili, da bova intervjuvali kuharico na naši šoli – Marijo Urbanič. Seveda je z veseljem odgovarjala na najina vprašanja.

Zakaj ste se odločili za poklic kuharice?

To me je že od nekdaj veselilo. Rada sem kuhala, zato sem se odločila za ta poklic.

Kje je potekalo vaše šolanje?

Takrat sem se šolala na Srednji gostinski šoli v Mariboru, ker tudi ni bilo na izbiro veliko srednjih šol. Za nadaljnje šolanje se nisem odločila.

Ste začeli z delom na naši šoli?

Ne, prej sem delala v gostilni.

Kuhinja

Kje je po vašem mnenju boljše delati - v gostilni ali na šoli?

Gotovo je bolje na šoli, ker so zdaj na naši šoli boljši delovni pogoji, saj smo dobili novo kuhinjo.

Torej ste zadovoljni z novo kuhinjo?

Seveda! Všeč mi je, ker je več prostora pa tudi aparatov je več.

Kaj bi lahko rekli o naših učencih glede malice?

Kar nekaj je vegetarijancev, predvsem dekleta iz višjih razredov. Nekateri imajo tudi prilagojene jedilnike, na primer ne smejo uživati glutena ali jesti mlečnih izdelkov.

Koliko malic in kosil morate narediti dnevno?

Malic pripravimo skupno 260, kosil manj, okoli 100. Zdaj za to porabimo več časa, saj kot ste opazili, pripravimo več jedi »na žlico«.

Nam lahko zaupate kakšno zanimivost, ki se vam je zgodila v letih vašega službovanja?

No, teh zanimivosti ni ravno veliko, ali pa se jih ne spomnim (smeh). Zanimive pa so vegetarijance, ki jim moramo skoraj vsakič dati drugačno malico. Opažam tudi, da je teh vedno več.

Ker je bila gospa kuharica zelo zasedena, je sledila zelo kratka zahvala. Verjameva, da ste ugotovili, da kuharica nima tako lahkega dela.

Tjaša Fišer-Emerih in Helena Zemljič, 9. r.

Kar 44 let osnovne šole

Ta oseba nama je v intervjuju zaupala, da ima zelo rada otroke in ji je v veliko veselje, da jim lahko daje znanje. To je učiteljica Jožica Andrejč, ki poučuje tretji razred devetletke. Seveda nama je povedala tudi nekaj zanimivosti o svojem otroštvu.

Kje in kako ste preživljali otroštvo?

Svoje otroštvo sem preživela v Prekmurju. Imela sem zelo lepo otroštvo, saj nam ničesar ni manjkalo.

Kaj vas je v otroštvu navdušilo za delo z otroki?

Že v prvem razredu so me navdušili za učiteljstvo. Oče je želel, da bi postala učiteljica, zato nas je v družini kar nekaj učiteljev.

Ali vam je bilo kdaj žal, da ste se odločili za poklic učitelja?

Ne, žal mi ni bilo nikoli. V otrocih sem videla neko veselje ...

Učilnica prve triade

Ste poučevali le na naši šoli ali tudi kje drugje?

Tri leta sem poučevala v Zg. Kungoti, vsa preostala - torej trintrideset let pa poučujem že na tej osnovni šoli.

Kot smo izvedeli, se boste čez eno leto upokojili. Kakšni občutki vas prevevajo?

Vse skupaj bom ohranila v lepem spominu. Do pokoja imam še dve leti, takrat bom stara 58 let, kar je lepa delovna doba. Delo učitelja je veliko

poslanstvo. Zelo sem vesela za vsakega, ki ga vidim, da je uspešno dokončal šolo in ima poklic, družino ...

Ste poročeni in imate svojo družino. Imate tudi kaj vnukov?

Imam vse, kar sem si želela, le zdravja si še želim. Vse življenje sem srečna z družino, sin se je izobraževal in se še izobražuje v tujini. Seveda imam tudi vnuka. Torej imam vse, kar sem si kdaj koli želela.

Kaj boste počeli, ko boste v pokoju?

Vsekakor bom tudi takrat dejavna, vendar še ne vem, kaj bom počela. Imam veliko hobijev. Mogoče bom pletla, slikala ali pa celo pisala zgodbe ... (je v šali pripomnila učiteljica).

Aleksandra Kranar in Klavdija Kauran, 9. r.

Pogovor s knjižničarko

Z razvojem tehnologije se je spremenila tudi vloga knjižničarja. Ni več le oseba za pultom, ki zлага knjige na police in skrbi za izposajo, temveč je oseba, ki s pomočjo sodobnih tehnologij tudi sama predstavlja knjižnico znanja in nam, izposojevalcem, na ta način pomaga hitreje najti informacije ter tako olajša delo. Šolsko knjižničarko Barbaro Waldhütter sva povprašali o njenem delu in prostem času.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Ta poklic mi je bil že od nekdaj všeč, saj imam zelo rada knjige. Predvsem pa me veseli delo z otroki in ljudmi.

Kaj vam je pri tem poklicu všeč?

Moje delo je zelo pestro in zanimivo, saj se zmeraj veliko dogaja in sem v stiku z novostmi.

Knjižnica

Na voljo imam veliko knjig in si lahko čas krajšam tudi z njimi.

Kako poteka vaše delo?

Zjutraj po navadi otroci prihajajo in si izposojajo knjige. V začetku meseca imamo zjutraj tudi knjižni klub in se pogovarjamo o knjigah, ki so jih prebrali učenci. Nato sledi naročanje novih knjig in preverjanje novosti na trgu. Po pouku, ko se knjižnica zopet odpre, svetujem učencem glede izbire knjig, ki so primerne zanje itd.

Kakšni bralci so naši učenci?

Nekje od 1. do 3. razreda so zelo dobri bralci, saj so velikokrat v knjižnici. Predvsem zdaj, ko imamo novo knjižnico, učenci še raje prihajajo vanjo. Od 7. do 9. razreda pa se branost manjša.

Kateri pa so vaši hobiji?

Zelo rada igram kitaro. V prostem času hodim na pevske vaje, saj pojem v Mariboru pri ljudski skupini Srake. Pozimi pa se ne morem upreti smučanju in drsanju.

Ali vam je delo v novi knjižnici ljubše kot v stari?

Vsekakor. V tej je popolnoma drugačno vzduš-

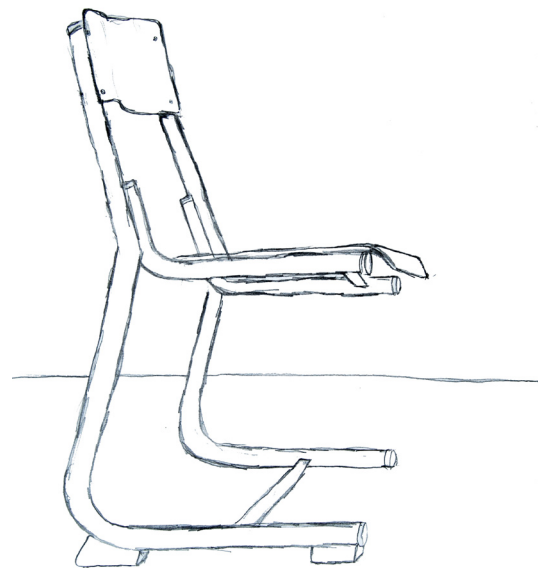
je. Pogoji so veliko boljši kot v prejšnji. Kolikor sem opazila, otroci veliko raje zahajajo v knjižnico, saj je na izbiro več knjig in tudi več prostora.

S čim bi se ukvarjali, če se ne bi z delom v knjižnici?

Hmm ... Ukvarjala bi se z otroki tako kakor zdaj. Bila bi neke vrste otroški psiholog, saj mi je to delo zelo zanimivo in me zanimajo medsebojni odnosi.

Za odgovore se vam najlepše zahvaljujema. Želiva vam, da bi pri svojem delu karseda uživali ter bili pri svojem delu uspešni.

Anja Perko in Sara Bračić, 9. r.

Kristjan Fekonja, 8. a

Cankarjevo tekmovanje

16. decembra 2008 je potekalo na naši šoli šolsko tekmovanje v znanju slovenščine za Cankarjevo priznanje. Zbrala sem dovolj točk in bila uvrščena naprej na regijsko tekmovanje, ki je potekalo 3. februarja 2009 na OŠ Ljudski vrt na Ptujju.

Tekmovanje se je začelo ob 14. uri. Najprej smo se razdelili po razredih, in sicer točno tako, kot so nas določili. Za začetek so učenci OŠ Ljudski vrt pripravili še radijsko predstavitev. Nato je bil čas, da se je tekmovanje začelo. V razred sta prišli dve učiteljici, ki sta nam razdelili kuverte, v katerih so bile šifre tekmovalcev in navodila za pisanje spisa. Pisali smo literarni spis o knjigi Distorzija. Potrebno je bilo opisati osebe, povedati bistvo knjige, kako je glavna oseba doživljala vsa dejanja, napisati nekaj o pisatelju in podobno.

Pisali smo do 15.30, oddali svoje spise in odšli iz razreda. Kuharice so pripravile tudi malico, če je bil kdo lačen. Poiskala sem mamo in odšli sva domov. Tekmovanje je bilo še kar zapleteno, ampak ni bilo prehudo.

Maja Komperšak, 9. r.

Proslava ob dnevu samostojnosti

V sredo, 24. decembra 2008, se je v kulturnem domu odvijala proslava ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Pričela se je ob 8. uri. Povezovala sta jo Anja Perko in Miha Kocbek. Na proslavo so bili vabljeni poleg učencev tudi župan Peter Škrlec in starši. Zaradi zgodnje ure proslave se je veliko staršev ni moglo udeležiti.

Kot se spodobi, smo proslavo pričeli s slovensko himno Zdravljico. To leto je bila izvedba drugačna, saj je bila izvedena instrumentalno. Po ravnateljevem govoru smo pričeli s programom, ki smo ga pripravili učenci s pomočjo učiteljev. Družboslovni krožek je nastopil z recitacijami o

Nastop družboslovnega krožka

naši domovini. Ker je bilo leto 2008 Trubarjevo leto, so učenci nekaj besed namenili tudi njemu. Nato sta se predstavila otroški in mladinski pevski zbor pod vodstvom učiteljice Marjete Caf. Učenke 9. razreda so nastopile s plesno skupino A. M. T. S. in tako popestrile proslavo s plesom. Ker mora biti vsaka proslava posebna, so učenke 7., 8. in 9. razreda nastopile s športno točko, v kateri so pokazale veliko gimnastičnih vaj. Ni pa manjkalo najmanjših članov iz vrta. Ti so se predstavili z dvema točkama. Učenki 7. razreda Gabrijela Grabušnik in Jasmina Zorjan sta zaigrali na klavir, Tajda Žugman in Anja Jager pa sta nastopili z mažoretnim plesom.

Anja Perko, 9. r.

Prešernov dan

V nedeljo, 8. februarja 2009, je v kulturnem domu v Jurovskem Dolu potekala proslava ob Prešernovem dnevu. Učenci Osnovne šole J. Hudalesa in Kulturnega društva Ivan Cankar smo pripravili kulturni program. Proslava se je začela ob 15. uri.

Na začetku proslave je nastopil jurovski oktet z Zdravljico, potem pa mladinska folklor. Nato je spet nastopil jurovski oktet s tremi pesmimi. Proslavo sta nadaljevali Anja Perko in Maja Kom-

peršak s Prešernovima recitacijama. Sledila sta še govora župana ter ravnatelja. Proslavo pa so popestrili učenci družboslovnega krožka z recitalom o Primožu Trubarju. Na koncu je mladinski pevski zbor zapel še dve pesmi, in sicer O kresu in We have a dream.

Proslava se je končala ob 16. uri in polni lepih vtisov smo odšli domov.

Sara Bračić, 9. r.

Pustovanje

V soboto, 21. februarja 2009, smo imeli na šoli pustno rajanje. Najprej smo se ob 9. uri zbrali v telovadnici šole in se odpravili na malico. Po malici pa je sledilo izbiranje najbolj izvirnih pustnih mask.

V vsakem razredu so bile izbrane tri pustne maske. Na razredni stopnji so prevladovala čarovnice, princeske in vojaki. Po tem izboru pa je sledil izbor skupinskih mask. Na predmetni stopnji so bile maske bolj raznolike, saj so predstavljale klovne, gospodične, pleskarje, kurente in čarovnice. Po izboru je sledila povorka po Jurovskem Dolu. Tako so se lahko vse maske pokazale mimoidočim in dokončno odgnale zimo.

Ta dan je bil nekaj posebnega prav zaradi pustnega rajanja in druženja. Ves popoldan smo se skupaj smejali in rajali.

Sara Bračić, 9. r.

Pustni čas

V ljudskem izročilu gori nekaj plamenov, ki nikdar ne ugasnejo. Vztrajno se prenašajo iz roda v rod.

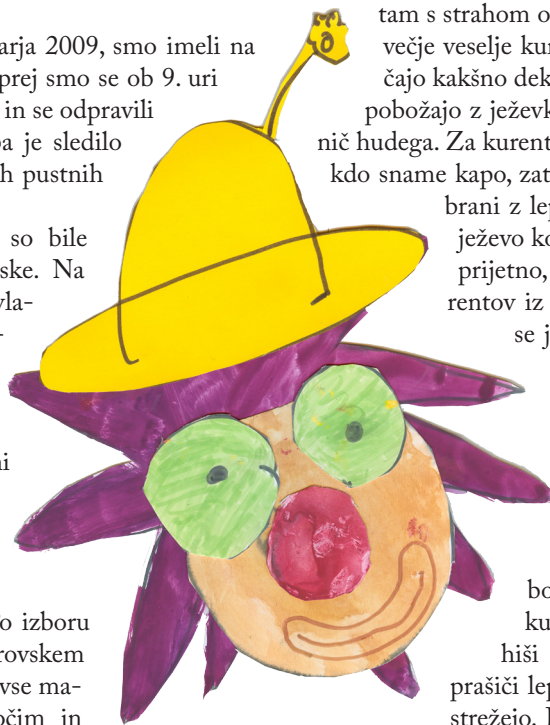
Tako prihajajo ptujski kurenti iz mitoloških daljav. Le-ti oživijo vsako leti v pustnem času, ko se v vaseh na Ptujskem polju sliši rožljanje zvoncev. To traja po ves dan in včasih pozno v noč. Kurenti hodijo od hiše do hiše. Tam jih pričakujejo otroci,

ki se pred njimi skrijejo v varen kotiček in od tam s strahom opazujejo, kaj se dogaja. Največje veselje kurentov pa je, če po poti srečajo kakšno dekle. Takrat ji ponagajajo in jo pobožajo z ježevko. Sicer pa nikomur nočejo nič hudega. Za kurenta je največja sramota, če mu

kdo sname kapo, zato se morebitnih napadalcev brani z lepo izrezljano palico, ovito z ježovo kožo. V prejšnjih časih ni bilo prijetno, če sta se srečali skupini kurentov iz sosednjih vasi. Kaj pogosto se je zabliskal nož ali počil samokres in neredko je kateri izmed fantov obležal hudo ranjen ali celo mrtev, zato so orožniki kurente preganjali. Danes pa se to ne dogaja več.

Gospodinje menijo, da bodo po kurentovem obisku kure pridno nesle, da bo pri hiši dosti mleka in da se bodo prašiči lepo redili, zato jim hitro postrežejo. Boje se tudi, da bi se povajljali po tleh. To naj bi namreč prineslo nesrečo k hiši. Nekatere gospodinje v to verjamejo, druge pa le spoštujejo običaje.

Še danes ni pusta na Ptujskem polju brez kurentov. Življenje jim podaljšuje Ptujski karneval, ki jih privabi iz okoliških vasi na ulice Ptuja. Tu

Nagrajene maske

sodelujejo v sprevodih z drugimi karnevalskimi šemami. Pravijo, da je kurentov vedno več.

Mit sicer že počasi blede, kurenti pa še ne bodo tako kmalu izginili.

Vlasta Kavran

Bralna značka

3. aprila 2009 je našo šolo obiskal Primož Suhodolčan. Seveda to ni bil čisto navaden dan. Na naši šoli se je namreč odvijala bralna značka. To je dan, ko vsak bralec prejme priznanje za svoj trud, ki ga je vložil v branje knjig.

Dan se je pričel ob osmi uri zjutraj, ko se je pričel kulturni program. Nastopilo je nekaj najboljših pevk, ki so vse še dodatno popestrile. Zapele so pesmi Siva pot in Vsak je sam. Končno pa je prišel trenutek, ki smo ga vsi čakali. Primož Suhodolčan je namreč eden izmed najbolj priljubljenih otroških in mladinskih pisateljev, zato smo bili vsi v pričakovanju. Kmalu smo spoznali, da je res eden izmed pisateljev, ki nas zna nasmejati. Vsi smo vedeli, da so njegove zgodbe zabavne, vendar je bilo v živo vse še veliko bolj zanimivo. Zabaval nas je z različnimi zgodbicami, nikakor pa nas ni hotel dolgočasiti s svojim življenjepisom. Najbolj

Nastop vokalne skupine

Primož Suhodolčan

Delavnice

Gregor Verbošt, 9. r.

zabaven je bil z zgodbo o papagaju. Ko je odšel, pa je sledila podelitev priznanj vsem bralcem, potem pa še delavnice po razredih. Čakala nas je še izdelava plakatov na različne teme. Naš razred je pripravil plakate o malo manj znanih športih, kot so na primer: judo, ritmična gimnastika, ulični ples in košarka. Plakate smo izdelovali v knjižnici, pomagali pa smo si tudi z računalniki v računalniški učilnici. Kasneje smo plakate izobesili po šoli.

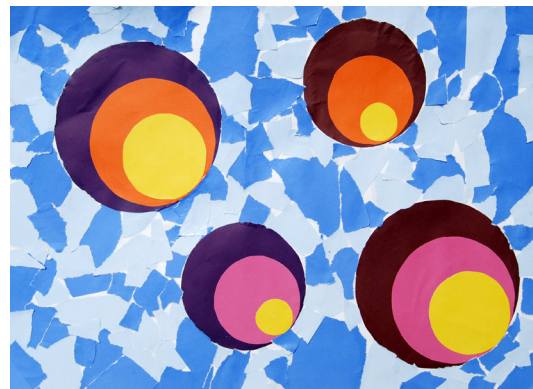
Tako se je končal kulturni dan. Vsi smo se nasmejani odpravili domov, saj smo se še vedno smejali šalam Primoža Suhodolčana. Mislim, da je s svojim humorjem pritegnil mnogo bralcev, ki bodo z veseljem brali njegove knjige.

Helena Zemljič, 9. r.

Angleška bralna značka

Angleško bralno značko smo imeli 11. marca 2009. Tekmovala je vsa predmetna stopnja. V devetem razredu smo morali prebrati pet knjig.

Meni sta bili najljubši knjigi Billi Eliot in My Fair lady, saj sem ju razumela. Ostale knjige so bile malo težje razumljive, a prebrala sem jih kljub temu. Zlato priznanje je osvojila Anja Perko, sre-

Gordana Weingerl, 9. r.

brno pa nekaj devetošolcev.

Z branjem si bogatimo besedni zaklad, učiteljica za angleščino pa nas pri branju spodbuja.

Aleksandra Kranar, 9. r.

Tretji športni dan

V četrtek, 29. januarja 2009, smo imeli tretji športni dan. Na izbiro smo imeli več dejavnosti. Nekateri so si izbrali smučanje, drugi sankanje, obisk v fitness centru v Lenartu ali drsanje.

Izpred šole smo se odpravili ob 9. uri in se napotili vsak na svojo stran. Bila sem v skupini, ki je šla drsat v Ledno dvorano v Mariboru. Najprej smo se ustavili še pod Pohorjem. Tam smo si ogledali progo, na kateri se vsako leto odvija prireditev Zlata lisica. Nato smo odšli proti Ledni dvorani. Ko smo prispeli tja, nismo takoj vstopili, ker je bila dvorana še zasedena in smo počakali na avtobusu. Potem smo si izposodili drsalke, se preobuli in se odšli drsat.

Drvalo se je veliko otrok, zato je bilo zelo živahno. Na drsališču smo lahko ostali eno uro in pol. Drsalke so me zelo ožulile, zato sva s Saro predčasno zapustili drsališče in šli na sok. Čez ne-

Adrijana Črnčec, 9. r.

Aleksandra Kranar, 9. r.

kaj časa so z drsališča odšli še drugi. Spet smo se preobuli in se odpravili proti domu.

Na drsanju mi je bilo všeč, ker smo se zabavali in veliko smejali.

Maja Komperšak, 9. r.

Zimski športni dan – fitness in aerobika

V četrtek, 29. januarja 2009, je bil športni dan in lahko smo se odločili med smučanjem, sankanjem, drsanjem, pohodom in tudi malo manj zimskima športoma - fitnessom in aerobiko. Tisti, ki smo se odločili za fitness, nam gotovo ni bilo žal.

Ko smo prišli v šolo, smo seveda najprej pomalicali. Potem nas je avtobus odpeljal v Lenart. Nekateri so se zelo veselili rekreacije, drugi pa so imeli pomisleke, če bodo zmogli. Vendar se je kasneje izkazalo, da je bila njihova skrb odveč. Ko smo namreč vstopili v fitness center, smo bili takoj deležni prijaznega sprejema. Fantje so se najprej preizkusili v kikkoksu, dekleta pa smo preizkusila vse možne naprave v fitnessu. Kar hitro smo se utrudile, zato nam je bila malo večja težava aerobika, ki smo jo imele takoj zatem. Vendar je bila

učiteljica aerobike prijazna in nas je razumela, zato nam ni bilo tako hudo. Nasprotno, bilo je prav zabavno, saj se aerobika izvaja ob glasbi. Kmalu smo se sprostile in veselo klepetale. Pridružila se nam je tudi učiteljica glasbe Marjeta Caf.

Tudi najlepše se mora končati in odpravili smo se do garderob ter se preoblekli. Malo kasneje nam je učiteljica aerobike povedala še nekaj o prehrani športnikov in pravilni uravnoteženi prehrani. Po predavanju smo se odpravili do avtobusa, ki nas je odpeljal do šole.

Domov smo prišli utrujeni, vendar se je gotovo naš trud izplačal, če ne drugega smo se vsaj malo razgibali. Gotovo bom fitness še kdaj obiskala, saj telovadba ni nobeno mučenje, kot sem mislila. Vabim pa vas, da se o tem prepričate sami.

Helena Zemljič, 9. r.

Peti športni dan

V petek, 15. maja 2009, je potekal peti športni dan. Odpravili smo se na pohod. Naša pot se je začela pri šoli, nato smo jo nadaljevali po Sp. Gasteraju in delu Žitenc, nato pa spet po Jurovskem Dolu do šole. Pot je bila zanimiva, predvsem za-

Postanek in ogled konjev

Pot proti šoli

radi čudovite narave in lepih razglednih točk. Na poti smo si med drugim ogledali konje, ki nam jih je predstavila gospa Jančič.

Pohod je bil kar naporen, saj je trajal tri ure. Do šole smo se vrnili precej izmučeni, vendar smo doživeli veliko novega in zabavnega.

Sara Bračič, 9. r.

Tekmovanje iz košarke

V mesecu februarju je potekalo tekmovanje iz košarke za dekleta. Tudi naša šola je tekmovala, in sicer učenke 9. in 8. razreda. Ob 13. uri smo se zbrali v telovadnici Osnovne šole Benedikt, kjer je potekalo tekmovanje.

Tekmovali so učenci iz štirih šol. Naš rezultat je bil zelo dober, saj smo dosegle tretje mesto in s tem pokazale, da tudi dekleta naše šole znamo igrati košarko. Najboljša je bila Osnovna šola Benedikt, drugo mesto pa je zasedla Osnovna šola Sv. Ana.

Domov smo se vrnile ob 15. uri s pokalom, ki smo ga lahko pokazale vsej šoli.

Sara Bračič, 9. r.

Medobčinski parlament

V četrtek, 19. februarja 2009, je potekal v Lenartu občinski otroški parlament, in sicer na temo LJUBEZEN IN SPOLNOST. Udeležili smo se ga Gregor Verbošt, Tadej Gajser, Jasmina Zorjan in mentorica Aleksandra Hecl. Zbrali so se učenci iz sedmih šol.

Vsaka šola je predstavila sklepe, ki so jih sprejeli na šolskem parlamentu. Nato smo se razdelili v štiri skupine in razpravljali o temah, kot so spolno nadlegovanje, kdaj je pravi čas za spolnost ... Dve ekipi sta bili ZA in dve PROTI.

Na koncu razprave nam je predaval mladi pisatelj iz naših krajev. Deležni smo bili majhne pogostitve, sprejeli smo sklepe za medobčinski parlament in izvolili dva predstavnika, ki sta bila iz lenarške osnovne šole.

Jasmina Zorjan, 8. r.

Pevski zbor

Otroški pevski zbor

Mladinski pevski zbor

Mladinski pevski zbor je krožek, v katerem sodelujejo učenci in učenke 6., 7., 8. in 9. razreda. Kot že samo ime, pri pevskem zboru veliko pojemo. Skozi vse leto se pripravljamo na pevsko revijo. Letos smo se pripravljali na revijo, ki je bila 16. aprila 2009 v Sv. Trojici. Udeležitev na reviji je nekaj zelo lepega, vendar tudi napornega. Kljub temu da učenci mnogokrat tarnamo, kako je to naporno, se ves trud poplača. Tudi letos smo se na reviji zelo dobro odrezali. Po našem mnenju smo bili najboljši. Ob teh uspehih in ob zelo dobro

opravljenem delu so vse vaje in opevanje v pozne popoldanske ure pozabljene.

Letos bo naše leto še posebej pestro, saj s pevskim zborom in vokalno skupino 9. razreda pripravljamo koncert, ki bo 28. maja.

Anja Perko, 9. r.

Tekmovanje v Turizmu pomaga lastna glava

Učenci turističnega podmladka OŠ J. Hudalesa so v sredo, 11. marca 2009, sodelovali na tekmovanju v projektu Turizmu pomaga lastna glava. Učenci so se predstavili s turistično nalogo z naslovom Po poti prijateljstva treh občin. Prav tako so pripravili turistično stojnico in predstavitev v Mercator centru v Mariboru. Pravična in zelo stroga državna komisija je ocenjevala turistično nalogo, stojnico in samo predstavitev. Tudi letos smo dosegli srebrno priznanje. Ob tem moramo dodati, da smo za las zgrešili zlato priznanje. Uspeh pa je še toliko večji, če upoštevamo, da je to eden najtežjih in zahtevnih projektov. Učenci, ki so osvojili srebrno priznanje, so: Sabina Kacijan, Miha Kocbek, Matevž Roškarič, Anja Jager in Rebeka Lorber. Za uspeh iskrene čestitke.

Mentorica: Milena Kokol

Državno tekmovanje v znanju iz zgodovine

Iz OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol se je državnega tekmovanja v znanju iz zgodovine udeležila Aleksandra Kranar iz 9. razreda. Tekmovanje je potekalo v petek, 6. marca 2009, na OŠ Maksa Pečarja v Ljubljani. Aleksandra je osvojila srebrno priznanje in se uvrstila med 130 najboljših v državi. Na rezultat je lahko še posebej ponosna, ker se je na

državno tekmovanje z mariborskega območja uvrstilo le 11 učencev.

Mentorica: Milena Kokol

Območno tekmovanje v znanju iz geografije

Regijsko tekmovanje je potekalo 31. marca 2009, in sicer na OŠ Cerkvjenjak. Z naše šole se je tekmovanja udeležila naslednja ekipa: Adrijana Črnčec (9. r.), Tadej Gajser (9. r.) in Jasmina Zorjan (8. a). Tekmovanje se je odvijalo v dveh delih:

- pisni del z naslovom Globalne podnebne spremembe,
- terensko delo po učni poti z naslovom Klopčeva pot.

Med posamezniki je na območnem tekmovanju osvojila prvo mesto Jasmina Zorjan, ekipa OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol je osvojila drugo mesto.

Vsem tekmovalcem iskrene čestitke za uspeh.

Mentorica: Milena Kokol

Nastajanje glasila

Tako kot na drugih šolah izdajamo tudi na naši šoli šolsko glasilo, ki se imenuje Šolski žarek. Vestno ga pomagajo izdelati učenci šole.

V krožku sodeluje sedem deklet iz 9. razreda. Krožek poteka vsako sredo od 7.15 do 7.55, vodi pa ga učiteljica Vlasta Kavran, ki na naši šoli poučuje slovenščino. Z učiteljico se razumemo zelo dobro. Naše ure so zelo zanimive, včasih tudi zelo zabavne. V tem krožku se lahko tudi veliko naučimo.

Pri tem krožku sodelujem že dve leti in mi je zelo všeč. A kaj, ko bomo počasi zaključile 9. razred in krožka ne bomo več obiskovale.

Klavdija Kauran, 9. r.

Adrijana Črnčec, 9. r.

Rebeka Lorber, 8. b

Pri novinarskem krožku sestavljamo uredniški odbor učenke 9. razreda, in sicer: Anja Perko, Sara Bračič, Klavdija Kauran, Tjaša Fišer-Emerih, Aleksandra Kranar, Helena Zemljič in jaz.

Naše delo je zahtevno, ker moramo izbrati najboljše prispevke učencev osnovne šole in jih napisati na računalnik. Seveda moramo tudi same napisati veliko prispevkov, ki jih lektorira naša mentorica. V vsako glasilo je potrebno vložiti mnogo truda in časa. Za likovni izgled glasila poskrbijo naši učenci s svojimi risbami in slikami. Sestajamo se vsako sredo ob 7.15 uri. Pri tem krožku sodelujem že tri leta. Skozi vse šolsko leto se moramo zelo truditi, kajti letno izideta dve številki glasila.

Pri krožku mi je všeč, ker se veliko družimo in zbiramo prispevke za glasilo.

Maja Komperšak, 9. r.

Z vsakim novim šolskim letom se začne tudi delo v uredniškem odboru za šolsko glasilo. Ko je uredniški odbor določen, s skupnimi močmi določimo glavnega urednika. To je ponavadi odgovorna in redoljubna oseba.

Na naši šoli se uredniški odbor dobiva ob sredah zjutraj. V njem je sedem učenk. Pišemo literarne članke, ki nam jih posredujejo učiteljice. Veliko prispevkov napišemo tudi same. Kadar dobimo delo napisano lastnoročno, ga prepisemo na računalnik. Objavljamo članke o športu, kulturnih dogodkih, naravoslovnih, tehniških in gospodinjskih dnevih ter članke v tujem jeziku.

Pri glasilu sodelujem že tretje leto. Letno izdamo dve glasili. Čeprav imamo veliko dela, v našem delu uživamo in se zabavamo.

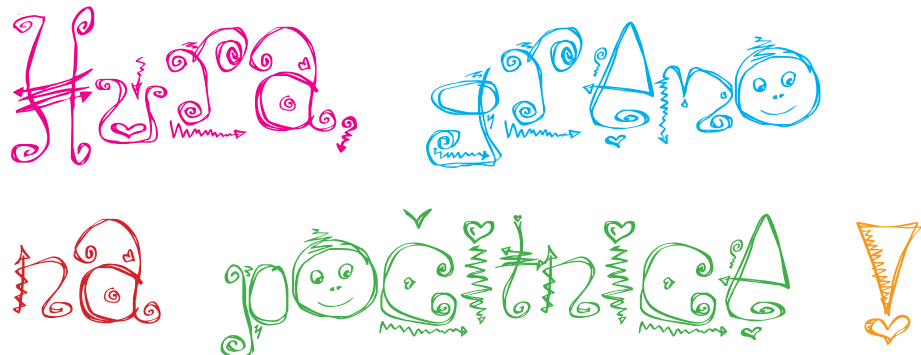
Anja Perko, 9. r.

Jože Bračič, 5. a

Kazalo

Uvodnik	1
Prispevki najmlajših	2
V svetu pravljic, bajk, pripovedk, zgodb	13
Dramsko poustvarjanje	26
Novice o Indijancih	30
Poezija	31
Intervjuji	32
Zanimivo, zanimivosti, zanimivi dogodki	35

Šolski žarek, glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Sara Bračič
Tjaša Fišer-Emerih
Klavdija Kauran
Aleksandra Kranar
Maja Komperšak
Anja Perko
Helena Zemljič

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Ana Šuster, Jasmina Zorjan (8. a), Matevž Roškarič (8. b), Sabina Kacijan (8. a) in Doroteja Golob (8. a)

Tisk: Štrakl, d.o.o., Sveta Trojica

Število izvodov: 200

Junij 2009

